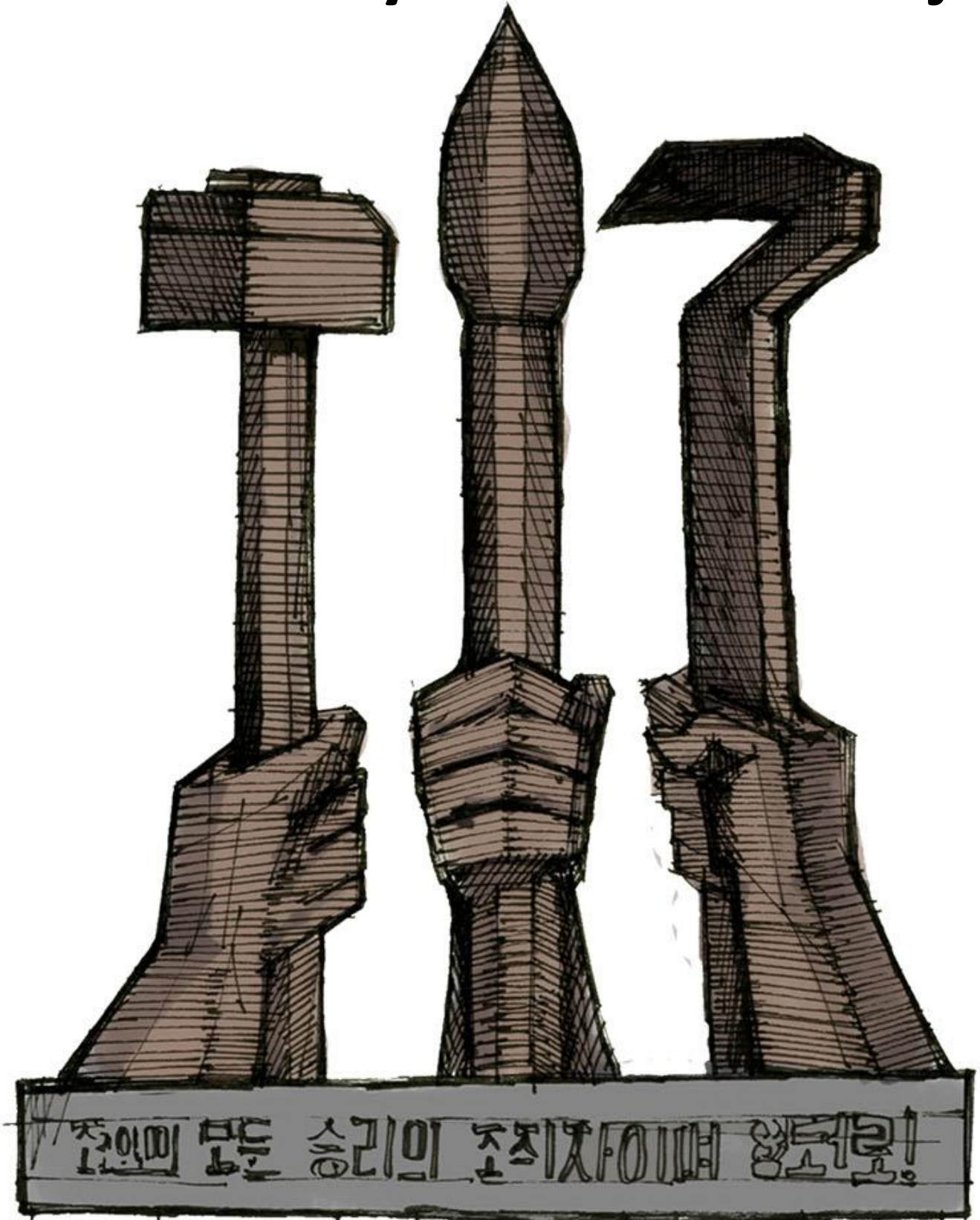

Kim Ir Sen

Referat sprawozdawczy KC Partii Pracy Korei Północnej

<http://maopd.wordpress.com/>

Przemówienie wygłoszone na II Zejeździe PPKP 28 marca 1948 roku.

Maoistowski Projekt Dokumentacyjny

2012

SYTUACJA MIĘDZYNARODOWA

Towarzysze!

Od czasu zjazdu założycielskiego naszej partii minęło półtora roku. Aczkolwiek jest to okres niewielki, jednakże w tym okresie dokonały się wielkie zmiany w sytuacji międzynarodowej i wewnętrznej.

Ważne wydarzenia, jakie nastąpiły w sytuacji międzynarodowej po wojnie — to, po pierwsze, zasadnicze zmiany w układzie międzynarodowych sił politycznych; po drugie, wydarzenia, mające miejsce w walce między siłami demokracji i siłami reakcji na arenie międzynarodowej; po trzecie, wydarzenia, związane z ożywieniem walki wyzwoleniczej narodów krajów kolonialnych i zależnych.

1. ZMIANY W UKŁADZIE MIĘDZYNARODOWYCH SIŁ POLITYCZNYCH PO WOJNIE

Po zakończeniu drugiej wojny światowej dokonały się poważne zmiany w układzie międzynarodowych sił politycznych. Najistotniejsza z nich polega na tym, że system kapitalistyczny, to znaczy reakcyjny obóz imperializmu osłabł znacznie a w przeciwieństwie do tego powstał i zdecydowanie okrzepł międzynarodowy obóz demokratyczny ze Związkiem Radzieckim na czele.

W wyniku drugiej wojny światowej zostali rozgromieni najgorsi wrogowie ludzkości całego świata — faszystowskie Niemcy i Włochy, a na Wschodzie poniosła krach imperialistyczna Japonia. Zwłaszcza klęska faszystowskich Niemiec doprowadziła do całkowitego załamania się planu trzech państw — USA, Anglii i Francji, które przed drugą wojną światową zamierzały wykorzystać Niemcy, aby osłabić siłę Związku Radzieckiego i umocnić agresywne siły imperializmu.

W przededniu wojny blok amerykańsko-anglo-francuski mając na celu osłabienie siły Związku Radzieckiego, rosnącej i krzepnącej z każdym dniem w warunkach otoczenia kapitalistycznego, prowadził haniebną politykę pobłażania agresywnym poczynaniom faszystowskich Niemiec i kapitulowania wobec nich. Tak zwana polityka monachijska, która spowodowała najboleśniejszą tragedię w

historii ludzkości, była wynikiem tego nikczemnego spisku bloku trzech państw — USA, Anglii i Francji. Jak towarzysze, wszyscy wiecie, tragedia „Monachium” w ostatecznym wyniku rozpętała drugą wojnę światową, rzuciła wiele narodów świata na żer faszystowskich Niemiec i wtrąciła je w okropności wojny.

Jednakże druga wojna światowa zakończyła się klęską faszystowskich Niemiec, w rezultacie wojny siła Związku Radzieckiego nie osłabła, lecz jeszcze bardziej wzrosła, siły demokratyczne świata jako całość umocniły się. Wskutek tego, że w wojnie odniosły zwycięstwo siły demokratyczne ze Związkiem Radzieckim na czele a poniosły klęskę Niemcy, Włochy i Japonia, zasadniczo zmienił się układ sił politycznych na arenie międzynarodowej. Na czym polegają te zmiany?

Po pierwsze, osłabły siły obozu imperializmu w całości, sytuacja wszystkich mocarstw kapitalistycznych spośród krajów zwycięskich, z wyjątkiem USA, stała się gorsza od poprzedniej. Spośród tak zwanej „szóstki mocarstw” zostały rozgromione Niemcy, Włochy i Japonia, w znacznej mierze osłabł potencjał państwowy Francji, a Anglia coraz bardziej ustępuje USA swoje poprzednie pozycje w takich krajach Europy i Azji, jak Niemcy Zachodnie, Austria, Włochy, Grecja, Turcja, Egipt, Iran, Afganistan, Chiny, Japonia i inne.

Po drugie, w rezultacie drugiej wojny światowej Związek Radziecki, stojący na czele międzynarodowych sił demokratycznych, stał się jeszcze bardziej potężnym, niezwyciężonym mocarstwem, od obozu imperialistycznego oderwał się szereg krajów Europy Wschodniej i Południowo-Wschodniej, które zespoliły się w demokratyczny obóz ze Związkiem Radzieckim na czele.

Po trzecie, w krajach kolonialnych i półkolonialnych krajach zależnych rośnie ruch narodowyzwoleńczy, narody tych krajów zespoliły się w potężne antyimperialistyczne siły demokratyczne, a narody niektórych kolonii wyzwoliły się z niewoli wobec metropolii i zdobyły niezależność narodową.

Wreszcie, w wielu krajach Europy Zachodniej i Wschodu, które deptali faszystowscy rozbójnicy Niemiec, Włoch i Japonii, silnie rozwija się w skali masowej demokratyczny ruch ludzi pracy, którym przewodzą partie komunistyczne.

A zatem stosunek sił politycznych świata po wojnie zmienił się, jednym słowem, radykalnie w kierunku osłabienia sił imperializmu i zdecydowanej przewagi sił demokracji. Dowodzi to, że przedwojenna polityka bloku amerykańsko-anglo-francuskiego, zmierzająca do tego, aby izolować Związek Radziecki, zgnieść go, podlegając do tego faszystowskie Niemcy, przeszkodzić ruchowi rewolucyjnemu wewnątrz samych Niemiec i ruchowi wyzwoleniczemu narodów w krajach Europy Zachodniej i Wschodu, w ostatecznym wyniku przyniosła wynik wprost przeciwny do ich zamiarów.

Na podstawie takich zmian, które dokonały się na arenie międzynarodowej po wojnie, możemy wyciągnąć wniosek, że obóz imperializmu kroczy drogą upadku i zagłady, a międzynarodowy obóz demokratyczny z socjalistycznym państwem — Związkiem Radzieckim na czele niezachwianie rośnie i krzepnie jako niepokonana nowa wielka siła.

Na podstawie takich zmian w powojennej sytuacji międzynarodowej, możemy także wyciągnąć wniosek, że świat rozwija się nie według woli panów z „Wall Street”, lecz podąża drogą, wskazaną przez historię, drogą na której zwyciężają narody, że światem kierują ręce narodów — gospodarzy, którzy tworzą historię, i zmierza w pożądanym przez nie kierunku.

2. WALKA NA ARENIE MIĘDZYNARODOWEJ MIĘDZY SIŁAMI DEMOKRACJI I SIŁAMI REAKCJI

Wymienione wyżej zmiany, powstałe w stosunku sił politycznych świata, dokonały się nie żywiołowo i nie przypadkowo, lecz w toku zaciętej walki między siłami demokracji i siłami reakcji.

Im bardziej oddalał się czas zakończenia wojny, tym bardziej otwarcie blok amerykańsko-anglo-francuski zaczynał naruszać porozumienie między krajami-sojuszniczymi, osiągnięte w toku wojny przeciwko faszystowskiemu Niemcom.

Jak wszystkim wiadomo, wojna przeciwko niemiecko-faszystowskim bandytom przyniosła ludzkości całego świata zwycięstwo i wyzwolenie tylko dzięki decydującej roli wielkiego narodu radzieckiego i Armii Radzieckiej, za cenę ogromnych ofiar i strat narodu radzieckiego. Jednakże, jakież to głosy rozlegają się obecnie w krajach, które będąc tak zwanymi krajami-sojuszniczymi, nie

zajmowały zdecydowanej pozycji przeciwko faszystowskim Niemcom, lecz nawet sabotując otwarcie drugiego frontu, wyczekiwały jedynie okazji, oraz w tych krajach, które skrycie życzyły zwycięstwa Niemcom i nawet udzielały im pomocy? Coraz częściej słyszy się przedziwne oświadczenia, że „zwycięstwo w wojnie zostało osiągnięte dzięki nam, a zatem mamy prawo otrzymać więcej owoców wojny a w rozwiązywaniu powojennych zagadnień międzynarodowych nasza pozycja powinna być bardziej ważka”.

Nie jest dla nikogo tajemnicą, że koła rządzące tych krajów rozmyślnie komplikują rozwiązanie zagadnień międzynarodowych i dążą do zapewnienia swojego panowania na powojennej arenie międzynarodowej.

Cały przebieg wojny antyfaszystowskiej wykazał bezpodstawność ich dziwacznych twierdzeń i nieodparcie potwierdził, że wojna zakończyła się zwycięstwem dzięki Armii Radzieckiej przy poparciu miłujących wolność narodów, które podjęły walkę wyzwoleńczą. Wbrew faktom, panowie z „Wall Street” i reakcyjni politycy USA, wykonujący ich polecenia, głoszą, iż rzekomo Europę „uratowały” USA i dlatego mają one prawo do panowania nad całym światem.

W toku wojny monopolisci USA nic nie stracili, lecz przeciwnie, wyciągnęli kolosalne zyski. Teraz zaś, po zakończeniu wojny, w celu dalszego osiągnięcia ogromnych zysków zaciekle usiłują wzmacniać wyzysk klasy robotniczej swojego kraju, zdobywać coraz więcej rynków zewnętrznych oraz groźbami, szantażem, „pomocą” i wszelkimi innymi sposobami ujarzmić zniszczone przez wojnę kraje Europy Zachodniej i Azji. Proklamują oni znów „teorię panowania nad światem”, którą głosił Hitler i zaczęli rozpowszechniać absurdalną rasistowską doktrynę o wyższości narodu amerykańskiego i angielskiego.

W celu urzeczywistnienia swojej ekspansjonistycznej polityki i podeptania suwerenności narodów słabych i małych amerykańscy imperialiści uciekają się do wszelkich machinacji, takich jak „dyplomacja atomowa”, „dyplomacja dolara”, „doktryna Trumana”, „Plan Marshalla” itd., i przeszli do powszechnej reakcyjnej ofensywy, aby zapanować nad światem.

Dziś, po zakończeniu wojny, ekspansjoniści USA wyciągają szpony agresji również na półkulę zachodnią, nie mówiąc już o zniszczonych podczas wojny

krajach Europy Zachodniej i Wschodu. Amerykańscy imperialiści wdzierają się w ekonomikę krajów Ameryki Południowej i Kanady, usiłują ustanowić swoje panowanie w całej Azji. Najbardziej widocznym tego dowodem jest polityka USA w stosunku do Japonii i Chin.

Amerykańscy imperialiści zamierzają uczynić Japonię państwem zależnym od amerykańskiego kapitału monopolistycznego i przekształcić ją w przyczótek dla agresji przeciwko krajom Azji i basenu Oceanu Spokojnego.

Polityka USA w stosunku do Chin — to polityka obliczona na przekształcenie w swoją kolonię rozległego terytorium z 450-milionową ludnością. Taka polityka USA doprowadziła do bezlitosnej ruiny ekonomicznej i upadku po wojnie przemysłu narodowego w Chinach, rozpałała i zaostrzała wojnę domową w Chinach. Wszystkim wiadomo jaką szkodliwą polityką imperialistyczną jest polityka USA, które popierając reakcyjny rząd Kuonmintangu Czang Kaj-Szeka, rozszerzają wojnę domową w Chinach i usiłują ujarzmić naród chiński. Reakcyjny rząd Czang Kaj-Szeka utrzymuje swoją egzystencję tylko dzięki pomocy wojskowej i ekonomicznej USA i gdyby nie knowania amerykańskich imperialistów, naród chiński osiągnąłby już dawno zwycięstwo i wyzwolenie.

Macki ekspansjonistycznej polityki USA wyciągają się także do krajów Bliskiego Wschodu. Monopoliści USA, którzy rozpoczęli przejmowanie ekonomicznych pozycji Anglii w rejonach Bliskiego Wschodu, zerkają na źródła naftowe Arabii Saudyjskiej, Egiptu i innych krajów arabskich i dokonują imperialistycznej ingerencji w Syrii, Libanie, Iranie i innych krajach. Amerykańscy imperialiści prowadzą ekspansjonistyczną politykę również w stosunku do Grecji i Turcji. Przy pomocy imperializmu Grecja przekształciła się w bazę, zagrażającą pokojowi na Bałkanach i nadal pozostaje całkowicie zależna od imperializmu amerykańskiego i angielskiego. Dotychczas, po upływie trzech lat od zakończenia wojny, kontynuowana jest tam otwarta zbrojna interwencja Anglii i zacięta wojna domowa a będące u władzy koła faszystowsko-monarchistyczne stosują terror i zbrodnie wobec mas ludowych.

A zatem, amerykańscy imperialiści, wszędzie, gdzie się pojawiają, przeszkadzają wzrostowi sił demokratycznych, wywołują chaos polityczny i prowokują rozłam narodów, rozpętują wojny domowe, dławią ruch narodowowyzwoleńczy a

nawet usiłują urzeczywistnić swoje nikczemne zamiary, odradzając rozgromione faszystowskie Niemcy i militarystyczną Japonię.

Wszędzie na świecie imperialiści amerykańscy .wszelkimi sposobami otaczają opieką i popierają siły reakcyjne, pod szyldem tak zwanego „Planu Marshalla” prowadzą politykę podporządkowania sobie krajów Europy Zachodniej, wykorzystując trudności ekonomiczne, powstałe w nich po wojnie. Oprócz tego, prowadzą nikczemną politykę przeciwko narodom krajów Europy Wschodniej i Południowo-Wschodniej, które oderwały się od obozu imperialistycznego w wyniku drugiej wojny światowej i wkroczyły na nową drogę demokratycznego rozwoju.

Oto pokrótce polityka imperializmu amerykańskiego występującego jako wodzirej międzynarodowych sił reakcyjnych po wojnie.

W przeciwieństwie do tego rodzaju polityki zagranicznej USA i kierowanego przez nie obozu imperialistycznego, obecnie ukształtował się na świecie i z każdym dniem rośnie i krzepnie międzynarodowy obóz demokratyczny. Na czele tego potężnego obozu demokratycznego stoi wielki Związek Radziecki.

Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego, kierowanego przez wielką leninowską Partię Komunistyczną — to tradycyjna polityka poszanowania wolności i niezależności narodów wszystkich krajów, aktywnego popierania ruchu wyzwolenczego narodów słabych i małych, zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa na całym świecie. Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego — to polityka umacniania zwycięstwa i pokoju, zdobytych w krwawej walce przeciwko faszyzmowi, polityka mająca na celu obronę przyjaźni i współpracy między narodami. W złożonej sytuacji powojennej Związek Radziecki niezachwianie urzeczywistnia swoją sprawiedliwą i pokojową politykę zagraniczną i nieugięcie kroczy w awangardzie walki przeciwko międzynarodowym siłom reakcyjnym, w imię wolności narodów, pokoju i bezpieczeństwa na całym świecie.

Związek Radziecki zawarł układy o przyjaźni i współpracy z szeregiem krajów Europy Wschodniej oraz Południowo- Wschodniej i prowadzi politykę udzielania pomocy tym krajom w celu odbudowy i rozwoju ekonomiki. Pomoc Związku Radzieckiego, udzielana tym krajom różni się zasadniczo od tak zwanej „pomocy” imperialistów, opartej na „Planie Marshalla” czy „doktrynie Trumana”

i stanowi bezinteresowną pomoc, opartą na szczerym poszanowaniu wolności i niezależności narodów tych krajów i mającą na celu odbudowę i rozwój ich ekonomiki.

Związek Radziecki już w 1946 roku wycofał swoje wojska z terytoriów takich krajów-sojuszników, jak Norwegia, Dania, Iran, Chiny. Mimo ostrego protestu ze strony imperialistów amerykańsko-angielskich, Związek Radziecki zawarł pokojowe układy z takimi pokonanymi krajami, będącymi sojusznikami hitlerowskich Niemiec, jak Włochy, Węgry, Rumunia, Bułgaria i Finlandia. Pokojowe układy, zawarte z tymi krajami, wykazują jasno, w jakim stopniu Związek Radziecki szanuje prawa, wolność i niezależność narodową tych krajów i jak troszczy się o pokój.

Po wojnie wielki Związek Radziecki na różnych międzynarodowych naradach i w toku rokowań rozwinął wytrwałą walkę o wolność i niezależność słabych i małych narodów całego świata, o pokój i bezpieczeństwo na całym świecie. Stanowisko zajmowane przez przedstawicieli Związku Radzieckiego w powojennej kwestii niemieckiej, kwestii Grecji, Egiptu i Indonezji, w sprawie walki przeciwko podżegaczom do nowej wojny oraz zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa na całym świecie, w problemie powszechnego rozbrotienia i innych kwestiach, rozpatrywanych przez Zgromadzenie Ogólne ONZ i na posiedzeniach Rady Bezpieczeństwa ONZ, zademonstrowało jasno tradycyjną politykę zagraniczną Związku Radzieckiego, kierowanego przez wielką partię bolszewicką.

Naród radziecki, opracowawszy pięcioletni plan powojennej odbudowy i rozwoju gospodarki narodowej, pomyślnie go wykonuje. W przeciwieństwie do sytuacji USA, gdzie w obliczu nadchodzącego kryzysu ekonomicznego wyrzuca się na bruk miliony bezrobotnych i podnosi ceny towarów, w Związku Radzieckim nieustannie i szybko rośnie produkcja, naród nie zna bezrobocia, zniesiono system kartkowy, systematycznie obniżane są ceny na towary i w ten sposób szybko polepsza się materialne i kulturalne życie ludzi pracy.

Związek Radziecki stał się więc potężną ostoją, czołową siłą międzynarodowego obozu demokratycznego w walce przeciwko siłom międzynarodowej reakcji. Polityka zagraniczna Związku Radzieckiego na każdym kroku demaskuje reakcyjną agresywną politykę amerykańskiego imperializmu i bezgranicznie

zagrzewa narody i ludzi pracy świata do sprawiedliwej walki o pokój, demokrację, wolność i niezależność.

Następnie, w krajach Wschodniej i Południowo-Wschodniej Europy nowe demokratyczne siły zwycięskich narodów wyrosły w potężną siłę, zadającą druzgocące ciosy siłom międzynarodowej reakcji. Nowe siły polityczne, które wyrosły w takich krajach Europy Wschodniej i Południowo-Wschodniej, jak Polska, Czechosłowacja, Węgry, Rumunia, Bułgaria, Albania, pomyślnie likwidują bazy reakcji w tych krajach i umożliwiły tym krajom wejście na drogę przeobrażeń demokratycznych, odrodzenia narodowego i odbudowy. Narody tych krajów, które doświadczyły w największym stopniu okropności wojny, decydują same o swoim losie i nie chcą znowu powierzać swego losu reakcyjnym politykom. Tak więc, w krajach tych imperialiści utracili swoje agresywne oparcie. Nie przypadkowo obecnie amerykańscy imperialiści i podążający za nimi zajadli politycy bloku zachodniego rzucają oszczerstwa na państwa demokratyczne Europy Wschodniej i Południowo-Wschodniej.

Jednakże rzeczywistość potwierdziła całkowitą bezpodstawność tych oszczerstw amerykańskich imperialistów. Cała sytuacja po wojnie z całą jasnością wykazuje, że tam, gdzie według oszczerczych twierdzeń amerykańskich imperialistów jest źle, sytuacja jest dobra, a tam gdzie według propagandy amerykańskich imperialistów jest dobrze, panuje chaos polityczny i mrok.

Również w krajach Europy Zachodniej, bezpośrednio wciągniętych w sferę wpływów imperialistów amerykańskich rosną obecnie potężne siły demokratyczne.

Narody Anglii, Francji, Włoch i wielu innych krajów Europy Zachodniej coraz głębiej przekonują się o tym, że tylko prowadząc politykę przyjaźni ze Związkiem Radzieckim można zapewnić pokój i bezpieczeństwo na całym świecie i pokonać siły międzynarodowej reakcji. Narody tych krajów, które z winy wojowniczych i sprzedajnych reakcyjnych polityków swoich krajów doświadczyły okrutnych okropności wojny, nie chcą, aby powtórzyło się nowe „Monachium” i nieustępliwie występują przeciwko nowej wojnie i agresji. Jaskrawym tego przykładem jest szeroki ruch demokratyczny, rozwijający się energicznie we Francji, Włoszech, Niemczech Zachodnich. Ruch na rzecz zorganizowania trzeciej

partii, prowadzony w USA w przededniu wyborów prezydenckich wykazuje przekonywująco, że także wewnątrz USA coraz głośniej rozlegają się głosy protestu przeciwko reakcji.

Wzrost sił demokratycznych w krajach kapitalistycznych można dostrzec także w tym, że partie komunistyczne, będące awangardą klasy robotniczej, stały się partiami potężnymi jak nigdy dotąd. Komunistyczne partie Francji i Włoch stały się bojowymi partiami, które obecnie cieszą się największym autorytetem i wielkim zaufaniem wśród szerokich mas ludowych. Partie komunistyczne szeregu krajów Europy Zachodniej stały się potężnymi partiami politycznymi, kierującymi rewolucyjną walką klasy robotniczej i całego ludu pracującego, stały się awangardą sił demokratycznych Europy Zachodniej.

Tego rodzaju wzrost wpływu partii komunistycznych wśród mas ludowych stał się możliwy dzięki temu, że jak powiedział towarzysz Stalin, w mrocznych latach panowania faszystowskiego w szeregu krajów Europy komuniści najdzielniej i ofiarnie walczyli przeciwko samowoli faszystowskich rozbójników i zdobyli głębokie zaufanie szerokich mas, jako bojownicy o wolność i wyzwolenie narodów.

W skład międzynarodowych sił demokratycznych wchodzi także ogromne siły narodów uciskanych, które powstały do walki przeciwko kolonializmowi, o zdobycie wolności narodowej i niepodległości. Odważna walka narodów Indonezji i Wietnamu, które powstały do walki przeciwko uciskowi kolonialnemu i grabieży imperialistów, wzrost ruchu narodowyzwoleńczego w Indiach, Palestynie i na Madagaskarze, ruch narodowyzwoleńczy silnie rozwijający się w Chinach, pół-kolonialnym, zależnym kraju i w Grecji — wszystko to zadaje druzgocący cios międzynarodowym siłom reakcyjnym. Chińska Armia Ludowo-Wyzwoleńcza wyzwoliła już prawie cały Północny Wschód i inne rozległe rejony terytorium Chin, a w Grecji utworzono rząd wolnej Grecji, występujący przeciwko faszystowskiej monarchii.

Tak przedstawia się pokrótce proces wzrostu międzynarodowych sił demokratycznych, przeciwstawiających się siłom imperialistycznej reakcji na arenie międzynarodowej po wojnie.

Możemy tu wyciągnąć w zasadzie następujące wnioski.

Po pierwsze, wśród narodów całego świata, które doświadczyły surowych okropności wojny i prowadziły krwawą walkę przeciwko faszystowskiemu, o zdobycie pokoju i wolności, wzrosła niezwykle świadomość klasowa i nieporównanie wzrosło dążenie do prawdziwie demokratycznego ustroju i nowego życia.

Po drugie, masy ludowe, które wyciągnęły poważną naukę z wojny, z całą jasnością uświadomiły sobie, że nie można powierzać losu kraju antyludowym reakcyjnym politykierom, kierującym się wąskimi celami własnych korzyści. Narody świata, które przeżyły wojnę i faszystowskie panowanie, nie chcą już żyć po staremu i ująwszy we własne ręce swój los rozwijają aktywną walkę przeciwko siłom reakcyjnym i podżegaczom do nowej wojny, o ustanowienie ustroju demokratycznego.

Po trzecie, tych, którzy po wojnie, przewodząc międzynarodowym siłom reakcji, naruszają pokój i bezpieczeństwo w całym świecie, ponownie powtarzają brednie Hitlera o „panowaniu nad światem” i wymyśliwszy nową teorię rasistowską, zamierzają zniewolić narody słabych i małych krajów Europy i Azji, nie ominie los Hitlera i Mussoliniego.

Po czwarte, im zacieklejsze stają się knowania amerykańskich imperialistów, mające na celu panowanie nad światem, tym bardziej międzynarodowe siły demokratyczne, występujące przeciwko nim, zespalają się i umacniają jako niezwyciężona siła. Rozwój świata odbywa się dzisiaj nie według woli amerykańskich imperialistów, lecz biegnie w kierunku, w którym zmierzają międzynarodowe siły demokratyczne, biegnie drogą prowadzącą do nowego ustroju społecznego.

II

SYTUACJA WEWNĘTRZNA

1. SYTUACJA POLITYCZNA W KOREI I WALKA O ZJEDNOCZENIE OJCZYZNY

Towarzysze!

Głębokie zmiany w powojennej sytuacji międzynarodowej najostrej odbijają się na sytuacji politycznej naszej Ojczyzny. Dzisiaj kwestia koreańska nie dotyczy

jedynie naszego kraju, lecz stanowi jedno z ogniw walki między demokracją i antydemokracją na arenie międzynarodowej.

Sytuację polityczną w naszej Ojczyźnie od momentu wyzwolenia po dzień dzisiejszy charakteryzuje zacięta walka między siłami patriotycznymi i demokratycznymi oraz sprzedajnymi siłami antydemokratycznymi. Wszystkie siły polityczne wewnątrz kraju rozdzieliły się na dwie wielkie części, wszyscy patriotycznie nastrojeni działacze i naród Korei, walczący o wolność i niepodległość ojczyzny, utworzyli potężne siły demokratyczne, zaś wszyscy zdrajcy Ojczyzny i elementy pro-japońskie, ceniące swoje wąskie korzyści polityczne i osobiste interesy wyżej, niż interesy Ojczyzny i narodu, utworzyli antyludowe siły reakcyjne.

W naszym kraju walka między tymi dwiema siłami rozstrzygnęłaby się zgodnie z żądaniami narodu koreańskiego bardzo łatwo i bez jakichkolwiek komplikacji, gdyby nie było reakcyjnej interwencji USA. Jest tak dlatego, że po wyzwoleniu reakcyjne siły Korei, składające się z garstki elementów projapońskich i zdrajców narodu, znieawidzone i odrzucone przez cały naród, nie miały żadnego oparcia w masach ludowych i ich siły nic nie znaczyły w porównaniu z potężnymi demokratycznymi siłami wyzwolonego narodu koreańskiego.

Jednakże dotychczas w naszym kraju walka między tymi dwiema siłami nie została rozstrzygnięta, a kwestia koreańska staje się z każdym dniem coraz bardziej skomplikowana. Dzieje się tak dlatego, że znikoma grupka sił reakcyjnych, składających się z elementów projapońskich i zdrajców narodu, znajduje się bezpośrednio na smyczy wodzireja międzynarodowej reakcji — amerykańskiego imperializmu, korzysta z jego aktywnego poparcia i protekcji. W ten sposób, niezwykle rozwinięte i okrzepłe po wyzwoleniu demokratyczne siły Korei zmuszone są walczyć z wewnętrznymi siłami reakcyjnymi, z jednej strony, oraz z międzynarodowymi siłami reakcyjnymi, którym przewodzi imperializm amerykański — z drugiej.

Jakie okoliczności stworzyły tak złożoną sytuację w naszej Ojczyźnie oraz utrudniły i zaostrzyły rozwiązanie kwestii koreańskiej?

Podobnie jak na Zachodzie, dzięki decydującej roli Związku Radzieckiego wyzwolone zostały narody od faszystowskiej przemocy, tak i na Wschodzie

dzięki decydującemu zwycięstwu wielkiej Armii Radzieckiej rozgromiony został imperializm japoński i wyzwolony został naród koreański. Jednakże wskutek ukształtowanej w momencie wyzwolania Korei sytuacji międzynarodowej i konieczności wojskowo-strategicznej do naszej ojczyzny wkroczyły wojska dwóch krajów — ZSRR i USA, przeprowadzając linię demarkacyjną na 38 równoleżniku.

Przed wylądowaniem w Korei południowej wojsk amerykańskich również tam wobec potężnych sił demokratycznych elementy projapońskie i zdrajcy narodu nie śmiały nawet pisnąć, cały kraj kipiał od bezgranicznej radości i patriotycznego entuzjazmu wyzwolonego narodu, nasza Ojczyzna kroczyła drogą wiodącą do odrodzenia narodowego i niepodległości, jak tego żądał naród. Jednakże po wylądowaniu 8 września 1945 roku wojsk amerykańskich w Korei południowej, nad naszą Ojczyznę znowu zawisły czarne chmury.

Aby udowodnić, że nie przypadkowo w południowej i północnej części Korei ukształtowała się obecnie zupełnie różna sytuacja a Korea południowa i północna rozwijają się w diametralnie przeciwnym kierunku, chciałbym tu raz jeszcze przypomnieć o historycznych dokumentach, adresowanych do naszego narodu koreańskiego przez armie dwóch krajów — ZSRR i USA w pierwszych dniach po ich wkroczeniu do Korei.

Armia Radziecka, kierowana przez wielką partię bolszewicką, szanującą i popierającą niezależność i wolność narodów słabych i małych, w dniu wkroczenia do naszej Ojczyzny oświadczyła narodowi koreańskiemu, co następuje:

„Obywatele Korei!... Korea stała się państwem wolnym, ale jest to dopiero pierwsza stronica w historii Korei. Podobnie, jak kwitnący sad jest wynikiem ludzkiej pracy i starań, tak również szczęście Korei może być osiągnięte tylko bohaterską walką i nieustannymi wysiłkami narodu koreańskiego. Obywatele Korei! Zapamiętajcie, szczęście jest w waszych rękach! Uzyskaliście wolność i wyzwolenie. Teraz wszystko zależy od was samych. Armia Radziecka umożliwi wszystkie warunki do tego, aby naród koreański mógł przystąpić do wolnej twórczej pracy. Naród koreański powinien sam stać się twórcą swojego szczęścia”.

Oto dokument, ogłoszony przez Armię Radziecką w pierwszym dniu jej przebywania na naszej ziemi. Nie ma nawet potrzeby wyjaśniania, jak dokładnie wypełniła Armia Radziecka dane przez nią w tym oświadczeniu przyrzeczenie, ponieważ dobrze o tym świadczy obecna rzeczywistość w Korei północnej, gdzie naród koreański ująwszy władzę w swoje ręce, cał kowicie zgodnie ze swoją wolą rozwija demokratyczne budownictwo Ojczyzny.

A co oświadczyła narodowi koreańskiemu armia amerykańska zaraz po wylądowaniu w Korei południowej? Przytoczą kilka zdań z proklamacji, opublikowanej w pierwszych dniach po wkroczeniu wojsk amerykańskich do Korei południowej.

„...Korzystając z najwyższej władzy udzielonej mi jako naczelnemu dowódcy wojsk lądowych armii amerykańskiej na Oceanie Spokojnym, niniejszym ustanawiam wojskową administrację na terytorium Korei, na południe od 38 równoleżnika szerokości północnej i nad jego ludnością. Ogłaszam zatem poniższe warunki okupacji:

Wszystkie funkcje zarządzania na terytorium Korei położonym na południe od 38 równoleżnika szerokości północnej i nad mieszkającą tam ludnością będą odtąd sprawowane przez moją władzę. Ludność powinna bez szemrania podporządkować się moim rozkazom, wydawanym przeze mnie bądź z mojego pełnomocnictwa. Ci, którzy będą stawiać opór wojskom okupacyjnym bądź naruszą porządek społeczny i bezpieczeństwo będą bezwzględnie i surowo karani.

W okresie administracji wojskowej język angielski będzie językiem oficjalnym, wykorzystywanym do wszystkich celów..." (z proklamacji generała Mac Artura nr 1).

Oto dokument opublikowany w czasie wkraczania na nasze terytorium wojsk amerykańskich podporządkowanych panom z „Wall Street”, i później wszystko było realizowane dokładnie tak, jak to zostało powiedziane w proklamacji, co z całą jasnością potwierdza obecne tragiczne położenie Korei południowej.

Tak więc od dnia wkroczenia armii dwóch krajów — ZSRR i USA — w dwóch częściach naszej Ojczyzny ukształtowała się zupełnie różna sytuacja polityczna i

kraj nasz podzielił się na Koreę północną — część demokracji, wolności i budownictwa oraz na Koreę południową — część reakcji, mordów i zniszczenia. Wtargnąwszy do Korei południowej, wojska amerykańskie natychmiast zabrały się za urzeczywistnianie swojej polityki ujarzmienia kolonialnego i w tych celach, przede wszystkim, prowadziły dwie podstawowe linie. Pod względem politycznym tłumili wszelką demokratyczną inicjatywę wyzwolonego narodu, występującego przeciwko polityce ujarzmienia kolonialnego, poddawały represjom wszystkie siły demokratyczne a jednocześnie skupiały i pobudzały siły reakcyjne, które mogłyby pomóc im w prowadzeniu polityki agresji mającej na celu rozbić naród koreański i przekształcić Koreę w ich kolonię. Pod względem ekonomicznym prowadziły one politykę obliczoną na to, aby hamować rozwój przemysłu narodowego i narodowej ekonomii Korei oraz podporządkować je ekonomii USA.

Wojska amerykańskie od pierwszego dnia okupacji Korei południowej zaczęły prześladować wszystkie osoby o nastawieniu demokratycznym, rozwiązały komitety ludowe utworzone zaraz po wyzwoleniu z inicjatywy ludu i wprowadziły administrację wojskową. Skupiły one zdrajców ojczyzny, przywiezionych z USA i Chin, elementy projapońskie i zdrajców narodu, znajdujących się wewnątrz kraju i tym samym przystąpiły do formowania reakcyjnych sił w Korei południowej.

Imperialiści amerykańscy usiłują całkowicie przekształcić Koreę południową w swoją kolonię po to, aby nadal zagarniać ryż, złoto, srebro, miedź, wolfram i wszelkie inne cenne zasoby Korei południowej, zbywać tam swoje zleżące towary, usiłują całkowicie zagarnąć całą Koreę i uczynić z niej przyczółek dla agresji na Wschodzie.

Tego rodzaju polityka imperialistów amerykańskich w stosunku do Korei musiała wywołać silny sprzeciw narodu koreańskiego. Powstania ludowe wybuchające w Korei południowej pod amerykańską administracją wojskową stanowiły słuszną odpowiedź ludności Korei południowej na wojskowe panowanie amerykańskich imperialistów i ich politykę ujarzmienia kolonialnego.

Jednakże imperialiści amerykańscy w celu urzeczywistnienia nikczemnej polityki ujarzmienia kolonialnego w stosunku do Korei otwarcie odrzucili propozycję

delegacji ra dzieckiej dotyczącą równoczesnego wycofania wojsk radzieckich i amerykańskich z Korei i stworzenia możliwości rozwiązania kwestii koreańskiej samemu narodowi koreańskiemu, posunęli się do tego, że bezprawnie przeforsowali kwestię koreańską do ONZ i sfabrykowali tak zwaną „komisję ONZ do spraw Korei”. Wbrew sprawiedliwemu żądaniu przedstawicieli szeregu krajów na Ogólnym Zgromadzeniu ONZ USA odrzuciły udział przedstawiciela narodu koreańskiego w rozpatrywaniu kwestii koreańskiej. W ten sposób „uchwały” ONZ w kwestii koreańskiej zostały podjęte samowolnie bez udziału przedstawiciela narodu koreańskiego, pod presją USA i krajów-satelitów. Stanowi to obrazę i poniżenie naszego narodu.

Dlaczego USA odrzuciły udział przedstawiciela narodu koreańskiego w rozpatrywaniu kwestii koreańskiej. Dlatego, że imperialiści amerykańscy boją się głosu przedstawiciela narodu koreańskiego, boją się światowej opinii publicznej. Amerykańscy imperialiści wiedzą i najbardziej obawiają się tego, że przy udziale przedstawiciela narodu koreańskiego w rozpatrywaniu kwestii koreańskiej w ONZ zostanie wobec świata zdemaskowana prawdziwa sytuacja w Korei południowej pod panowaniem amerykańskiej administracji wojskowej. Mimo że przedstawiciele Ukrainy, Czechosłowacji, Polski i innych krajów demokratycznych całkowicie popierali propozycję delegacji radzieckiej, dotyczącą wycofania wojsk obcych z Korei i usilnie domagali się umożliwienia rozwiązania kwestii koreańskiej samemu narodowi koreańskiemu, USA bez udziału przedstawiciela Korei, zmobilizowawszy swoją maszynę do głosowania, przemocą przeforsowały bezprawne uchwały ONZ w kwestii koreańskiej.

Naród koreański już dawno wiedział o tych nikczemnych zamiarach USA. Całe postępowanie USA od czasu Moskiewskiej Narady trzech ministrów do drugiego posiedzenia Wspólnej Komisji Radziecko-Amerykańskiej jasno wykazuje, do jakiego celu zmierzają amerykańscy imperialiści, fabrykujący obecnie „komisję ONZ do spraw Korei”.

Misja „komisji ONZ do spraw Korei” nie jest skomplikowana. Polega ona na tym, aby pod szyldem „wyborów” usprawiedliwić kolonizatorską politykę USA w stosunku do Korei i za pośrednictwem takich podstępnych „wyborów” sklecić wygodny dla imperialistów amerykańskich rząd z elementów projapońskich i zdrajców Ojczyzny, stawiających własne interesy ponad interesy narodu oraz

sprzedających Ojczyznę i naród obcym państwowi, na zawsze oderwać południową Koreę od naszej Ojczyzny i przekształcić ją w kolonię USA. Dlatego cały naród Korei południowej i północnej wszystkie patriotycznie nastrojone osoby mające sumienie, niezależnie od poglądów politycznych, wyznania i stanu majątkowego, od samego początku występowały przeciwko „komisji ONZ do spraw Korei” a w ostatnim czasie nawet w obozie prawicy coraz głośniej rozlega się głos protestu przeciwko „komisji ONZ do spraw Korei”.

Popierają „komisję ONZ do spraw Korei” i aprobują politykę rozbicia narodu, tylko tacy reakcyjni zdrajcy ojczyzny jak Li Syn Man i Kim Son Su, którzy głoszą, że „konieczne jest utworzenie rządu chociażby w jednej prowincji Kusan”.

W ten sposób w naszym kraju pojawiły się dwie zupełnie wyraźnie przeciwstawne linie. Jedna z nich — to linia demokratyczna, zmierzająca do jak najszybszego utworzenia prawdziwego, jednolitego rządu narodu koreańskiego i osiągnięcia pełnej wolności i niepodległości w Korei, a druga — to reakcyjna linia obliczona na to, aby sztucznie rozbić Koreę, pod szyldem ONZ sklecić rząd, składający się z amerykańskich marionetek i całkowicie przekształcić Koreę południową w kolonię.

Cały naród koreański zdecydowanie występuje przeciwko reakcyjnej linii, sprzecznej z interesami naszego narodu oraz przeciwko uchwałom „Małego Zgromadzenia ONZ” w kwestii koreańskiej, w żadnych okolicznościach, ani w żadnych warunkach nie uzna sprzedajnego i reakcyjnego marionetkowego rządu, który zostanie sklecony pod protektorem „komisji ONZ do spraw Korei”.

Nasz naród koreański, który doświadczył ucisku kolonialnego i poniżającego życia niewolniczego podczas długotrwałego panowania japońskiego imperializmu, nie życzy sobie znowu być zniewolony przez jakichkolwiek imperialistów i w żadnym wypadku nie da się oszukać przez Amerykanów takimi agresywnymi zamiarami. Nasz naród to już nie ten naród koreański, który był w przeszłości, lecz rozbudzony i zespolony naród, który już na jednej połowie swojej Ojczyzny przeprowadził wielkie demokratyczne przeobrażenia, korzysta z prawdziwie demokratycznych praw i swobód oraz kontynuuje torowanie drogi do jeszcze bardziej świetlanej przyszłości. Głodujący, poniżani i uciskani rodacy

w Korei południowej też poznali prawdziwe oblicze amerykańskich imperialistów, zrozumieli istotę ich polityki i są przekonani, że niezawodnie można odnieść zwycięstwo, jeśli będzie się uporczywie walczyć wspólnie z braćmi północnokoreańskimi, tworzącymi nowe szczęśliwe życie. Żadne siły nie zdołają złamać i ujarzmić naszego narodu, który powstał w imię demokratycznego zjednoczenia i niepodległości Ojczyzny.

Towarzysze! Wychodząc z tej napiętej sytuacji, jaka powstała w naszej Ojczyźnie, nasza partia wraz z demokratycznymi partiami politycznymi i organizacjami społecznymi Korei północnej, mają na celu ponowne naświetlenie drogi, którą powinien kroczyć naród koreański, opracowała projekt tymczasowej Konstytucji, w pełni odpowiadający żądaniom narodu i przedstawiła go do ogólnonarodowej dyskusji. Obecnie dyskutujemy nad tym projektem przy gorącym poparciu całego narodu Korei południowej i północnej. Projekt Konstytucji, opublikowany przez nas, stanowi historyczny dokument potwierdzający i sankcjonujący prawnie zdobycze, które osiągnął naród północnej Korei, ujawniający władzę w swoje ręce, w toku urzeczywistniania demokratycznego przeobrażenia społeczeństwa w ciągu dwóch lat po wyzwoleniu oraz wskazujący całemu narodowi koreańskiemu drogę, którą powinna kroczyć nasza Ojczyzna.

Stanowisko naszej partii w sprawie utworzenia jednolitego demokratycznego rządu jest takie samo, jak dawniej. Nasza partia obstaje przy przeprowadzeniu wyborów do najwyższego organu ustawodawczego w skali całej Korei według zasady powszechnych, równych i bezpośrednich wyborów przy tajnym głosowaniu. Najwyższy organ ustawodawczy narodu, wybrany w ten sposób powinien uchwalić demokratyczną Konstytucję i utworzyć prawdziwie demokratyczny rząd ludowy, który poprowadziłby nasz naród, drogą rozkwitu narodowego i szczęścia. Utworzenie na takiej drodze jednolitego rządu przez sam naród koreański jest możliwe tylko pod warunkiem odejścia wojsk obcych.

Aby urzeczywistnić to żądanie naszej partii, pokrywające się z żądaniem całego narodu koreańskiego, powinniśmy jeszcze bardziej umocnić zwartość ze wszystkimi patriotycznymi i demokratycznymi siłami Korei południowej i północnej oraz wszystkimi uczciwymi ludźmi, dążącymi do wolności i niepodległości Ojczyzny i tym samym walczyć do ostatka przeciwko podstępnej polityce ujarzmienia kolonialnego, prowadzonej przez imperialistów amerykańskich.

Uwzględniając to, nasza partia wspólnie z demokratycznymi partiami politycznymi i organizacjami społecznymi Korei północnej zwróciła się do partii politycznych i organizacji społecznych Korei południowej, występujących przeciwko utworzeniu separatystycznego rządu w Korei południowej, z propozycją zwołania w dniu 14 kwietnia bieżącego roku w Phenianie wspólnej narady przedstawicieli wszystkich demokratycznych partii politycznych i organizacji społecznych Korei południowej i północnej.

Na tej wspólnej naradzie będziemy rozpatrywać sytuację wewnątrz kraju i podejmować konkretne plany i kroki, zmierzające do udaremnienia wszelkich knowań reakcji, usiłującej podzielić nasze terytorium na dwie części, do przyspieszenia zjednoczenia Ojczyzny i utworzenia demokratycznego, zjednoczonego państwa Korei, które będzie jednym z równoprawnych, miłujących wolność państw całego świata.

Jesteśmy przekonani, że ta nasza propozycja uzyska pełne poparcie i aprobatę ze strony wszystkich prawdziwie patriotycznych partii politycznych i organizacji społecznych, a także wszystkich uczciwych, patriotycznie nastrojonych osób, dążących do chwały Ojczyzny, wolności i niepodległości narodu.

Partia Pracy Północnej Korei i Partia Pracy Południowej Korei ściśle zespoliwszy wokół siebie wszystkie demokratyczne, patriotyczne siły i cały naród Korei południowej i północnej oraz rozwinąwszy nieustanną uporczywą walkę, zniweczą nikczemne zamiary imperialistów amerykańskich, mające na celu rozbicie naszego kraju i przekształcenie go w kolonię i niezawodnie osiągną zjednoczenie, pełną suwerenną niepodległość Ojczyzny.

2. USTANOWIENIE WŁADZY LUDOWEJ NOWEJ FORMY I PRZEPROWADZENIE PRZEOBRAŻEŃ DEMOKRATYCZNYCH

Towarzysze!

Zaraz po wyzwoleniu nasza partia wysunęła jako podstawowe zadanie polityczne: utworzenie demokratycznej republiki ludowej i tym samym rozwijanie naszej Ojczyzny w bogate i potężne, suwerenne, niepodległe państwo, zapewniające narodowi szczęście, wolność i prawa oraz występujące w stosunkach międzynarodowych jako jedno z równoprawnych państw

demokratycznych. W celu rozwiązania tego podstawowego zadania partia określiła swoje aktualne zadania następująco.

1. Utworzyć Demokratyczny Front Jedności Narodu obejmujący wszystkie patriotyczne i demokratyczne partie polityczne i ugrupowania oraz zjednoczywszy w ten sposób szerokie siły patriotyczne i demokratyczne, dokładać wysiłków w celu utworzenia demokratycznej republiki ludowej, zapewniającej pełną suwerenną niepodległość naszego narodu.

2. Przyczynić się do normalnego demokratycznego rozwoju naszego narodu, likwidując całkowicie największe przeszkody w dziedzinie budownictwa demokratycznego państwa — pozostałości sił imperializmu japońskiego, sługusów międzynarodowej reakcji i wszelkie pozostałe elementy reakcyjne.

3. W celu stworzenia jednolitego demokratycznego rządu tymczasowego całej Korei przede wszystkim organizować wszędzie komitety ludowe — prawdziwą władzę ludową, przeprowadzić wszystkie przeobrażenia demokratyczne, odbudować zniszczone przez imperialistów japońskich zakłady, przedsiębiorstwa, gospodarkę narodową jako całość, podnieść materialno-kulturalny poziom życia ludności i tym samym stworzyć podstawowy fundament dla budownictwa demokratycznego niepodległego państwa.

4. W celu urzeczywistnienia wszystkich tych zadań jeszcze bardziej rozszerzyć i umocnić partię, energicznie rozwinać pracę organizacji społecznych po to, aby organizować różne warstwy mas i zespolić je wokół partii.

W celu wykonania tych zadań, nasza partia przede wszystkim przystąpiła do tworzenia organów władzy ludowej w nowej formie.

Koniecznością było dla nas nie zachowywanie w poprzedniej postaci starego aparatu państwowego japońskiego reżimu imperialistycznego lub ustanawianie aparatu państwowego japońskiego reżimu imperialistycznego lub ustanawianie aparatu państwowego z wniesieniem do niego pewnych zmian, lecz tworzenie organów władzy nowej formy, w pełni odpowiadających żądaniom wyzwolonego narodu koreańskiego, najbardziej odpowiadających demokratycznemu rozwojowi naszej Ojczyzny i reprezentujących interesy różnych warstw ludności, w szczególności szerokich mas pracujących.

Nasza partia określiła, jako taki organ władzy nowej formy, komitet ludowy, utworzony z inicjatywy narodu koreańskiego bez obcej ingerencji. Bowiem właśnie komitet ludowy — to władza, utworzona z inicjatywy narodu i przez niego samego, to władza, występująca przeciwko wrogom narodu koreańskiego — elementom projapońskim, zdrajcom narodu, obszarnikom i burżuazji kompradorskiej i reprezentująca interesy mas pracujących z trzonem-klasą robotniczą, całego narodu; jest to bowiem organ władzy, który za puścił głęboko korzenie w szerokich masach, najbardziej żywo reagujący na żądania narodu, cieszący się poparciem narodu i serdecznie związany z nim; jest to bowiem nie forma władzy „demokracji parlamentarnej” starego, burżuazyjnego społeczeństwa, lecz zupełnie nowa, demokratyczna forma władzy, która powstała na miejsce zlikwidowanego państwowego aparatu ucisku okrutnego panowania japońskiego imperializmu; ponieważ jest to władza nowej formy, która w przyszłości poprowadzi nasz naród do wolnego, szczęśliwego, bogatego, jeszcze szlachetniejszego, demokratycznego społeczeństwa.

Tylko organ władzy takiej formy może zapewnić pełną suwerenną niepodległość naszej Ojczyzny i zespolic wokół siebie szerokie masy ludowe, może w wysokim stopniu wyzwalać entuzjazm polityczny i patriotyzm mas ludowych oraz mobilizować wszystkie siły do budownictwa bogatej i potężnej Ojczyzny. Dlatego nasza partia mobilizowała siły całej partii i całego narodu w celu utworzenia, umocnienia i rozwoju takiej nowej formy władzy.

W miarę tego, jak na terenach powstawały i kontynuowały rozwój organa nowej władzy, wysunęło się przed nami zadanie utworzenia organu centralnego, który by kierował w jednolitym trybie terenowymi komitetami ludowymi. Tylko tworząc taki centralny aparat państwowy, można było usunąć nieład i tendencje do lokalnego separatyzmu w organach władzy ludowej, pełniej i w jednolitym trybie urzeczywistnić stojące przed Ojczyzną i narodem niecierpiące zwłoki zadania polityczne i ekonomiczne. Wychodząc z tego, w lutym 1946 roku nasza partia wespół z demokratycznymi partiami politycznymi i organizacjami społecznymi Korei północnej utworzyła Tymczasowy Komitet Ludowy Północnej Korei.

Tworzenie i umacnianie organów władzy ludowej było sprawą niełatwą. Ponieważ było to możliwe tylko w procesie przezwyciężania takich trudności jak,

po pierwsze, brak kadr narodowych, umiejących kierować państwem i zarządzać władzą, po drugie, knowania elementów projapońskich, zdrajców narodu i reakcjonistów, usiłujących podważyć autorytet i prestiż organów władzy ludowej z zewnątrz i od wewnątrz, po trzecie — niedostateczne zrozumienie istoty władzy ludowej przez niektórych działaczy w partii, pozostających w niewoli wąskich tendencji frakcyjnych itd.

Jednakże nasza partia zmobilizowała szerokie siły ludowe, zdecydowanie przezwyciężyła wszystkie te trudności i knowania reakcji, w drodze wielokrotnego 'przeprowadzania demokratycznych wyborów, jeszcze bardziej umocniła organa władzy ludowej od góry do dołu. Walka o umocnienie organów władzy ludowej była prowadzona równoległe z wielkimi przeobrażeniami społeczno-ekonomicznymi, mającymi na celu demokratyzację Ojczyzny.

Nasza partia przystąpiła do przeprowadzenia demokratycznych przeobrażeń w celu urzeczywistnienia 11 aktualnych zadań, stojących przed Tymczasowym Komitetem Ludowym Północnej Korei oraz realizacji Programu Politycznego w 20 punktach, który opublikowaliśmy w marcu 1946 roku, przewidując utworzenie tymczasowego rządu Korei.

Bez likwidacji pęt kolonialnych i feudalnych we wszystkich dziedzinach życia społecznego w drodze przeprowadzenia przeobrażeń demokratycznych nie można było szybko odbudować i rozwinąć przemysłu i rolnictwa, zniszczonych w rezultacie długotrwałego panowania imperializmu japońskiego oraz polepszyć materialnego życia szerokich mas ludowych, doprowadzonych do skrajnego głodu i nędzy. Nasz wyzwolony naród domagał się rekonstrukcji Ojczyzny nie na starej, lecz nowej drodze, nie chciał żyć znowu w warunkach kolonialnej niewoli i zależności feudalnej, pragnął torować swój los, krocząc drogą prawdziwie demokratycznego, nowego życia.

W taki sposób przed naszą partią i władzą ludową wysunęły się ważne zagadnienia, które należało obowiązkowo rozstrzygnąć, a mianowicie: kwestia ziemi — odwieczne pragnienie chłopów, problem przemysłu — podstawy ekonomiki narodowej, sprawa ochrony pracy — palące żądanie klasy robotniczej, kwestia zapewnienia społecznych praw kobietom i in. Aby rozwiązać

te zadania nasza partia wraz z demokratycznymi partiami politycznymi i organizacjami społecznymi popierając Tymczasowy Komitet Ludowy Północnej Korei, przeprowadziła wielkie przeobrażenia demokratyczne — reformę rolną, nacjonalizację przemysłu, ustawę o pracy, ustawę o równouprawnieniu kobiet itd.

Przede wszystkim nasza partia skupiła wszystkie siły na pomyślnym urzeczywistnieniu reformy rolnej, zajmującej najważniejsze miejsce w przeobrażeniach demokratycznych. Partia wykonała ogromną pracę; po to, aby zapewnić zwycięstwo chłopstwa pracującego w ostrej walce klasowej między obszarnikami, z jednej strony, a dzierżawcami i parobkami z drugiej, partia wysłała na wieś najlepszych członków partii i robotników stanowiących czołowy odział w budownictwie Ojczyzny, zorganizowała przeszło 11 500 komitetów wiejskich, których trzon stanowili parobkowie i biedota chłopska i zapewniła prawidłowe wcielenie w życie Ustawy o reformie rolnej, zgodnie z interesami chłopstwa pracującego a także, w celu złamania oporu obszarników i likwidacji ich reakcyjnego wpływu na zacofane warstwy chłopstwa, przesiedliła złośliwych obszarników. Jednocześnie kierując najlepszych propagandzistów partii do wszystkich miejscowości kraju, wyjaśnialiśmy i doprowadziliśmy do świadomości szerokich mas chłopskich historyczne znaczenie reformy rolnej, podnosząc tym samym ich klasową świadomość, w porę demaskowaliśmy i gromiliśmy reakcyjne złośliwości i demagogię obszarników oraz wszelkich innych elementów reakcyjnych.

W ślad za urzeczywistnieniem reformy rolnej pomyślnie przeprowadziliśmy również wszystkie inne zadania demokratycznych przeobrażeń, w tym nacjonalizację przemysłu, Ustawę o pracy, Ustawę o równouprawnieniu kobiet.

Wielkie przeobrażenia demokratyczne, urzeczywistnione w Korei północnej dzięki wiodącej roli i ogromnej pracy organizacyjnej i mobilizacyjnej naszej partii, w ciągu zaledwie dwóch i pół lat po wyzwoleniu zmieniły całkowicie społeczne, polityczne, ekonomiczne i kulturalne życie w Korei północnej i rozwiązały palące żądania szerokich mas ludowych.

Przede wszystkim reforma rolna była wielką rewolucją, usuwającą głębokie korzenie zastoju, zacofania i nędzy na naszej wsi i otwierającą szeroką drogę dla rozwoju rolnictwa i ogólnego społeczno-ekonomicznego rozwoju kraju.

Reforma rolna, po pierwsze, zlikwidowała feudalną własność ziemską na wsi i uczyniła samych chłopów-oraczy ziemi, jej gospodarzami, tym samym wyzwoliła siły wytwórcze rolnictwa z dawnych pęt feudalnych, stworzyła mocną podstawę do usunięcia średniowiecznego zacofania w metodach uprawy ziemi, w kulturze, obyczajach i we wszystkich innych dziedzinach życia wsi koreańskiej.

Po drugie, urzeczywistniła ona odwieczne marzenia chłopów o ziemi i uwolniła chłopów od feudalnego ucisku i wyzysku, tym samym podniosła niezwykle patriotyczny, polityczny entuzjazm i aktywność produkcyjną chłopów, stworzyła warunki sprzyjające poprawie ich życia materialnego i kulturalnego.

Po trzecie, przeprowadzenie reformy rolnej zlikwidowało klasę obszarników, stanowiącą ważną społeczną ostoję reakcji, pozwoliło pracującemu chłopstwu stać się przy pomocy klasy robotniczej prawdziwym gospodarzem wsi i tym samym w zdecydowany sposób umocniło demokratyczne pozycje na wsi w naszym kraju, jeszcze bardziej umocniło sojusz klasy robotniczej i chłopstwa.

Po czwarte, rezultaty reformy rolnej stworzyły warunki dla zaopatrzenia w surowce szybko odbudowującego się przemysłu i zaopatrzenia ludności w żywność i tym samym stymulowały normalny rozwój przemysłu narodowego naszego kraju oraz umocniły ekonomiczne więzi miasta ze wsią.

Wreszcie, rezultaty reformy rolnej miały ogromne znaczenie międzynarodowe. Reforma rolna przeprowadzona w Korei północnej jako pierwsza wśród wielu krajów Wschodu, bezgranicznie natchnęła narody i chłopstwo tych krajów, wegetujące w kleszczach feudalnego i kolonialnego ucisku i wyzysku, stała się latarnią oświetlającą im drogę.

Ustawa o pracy po raz pierwszy w historii naszego narodu i w historii koreańskiego ruchu robotniczego wprowadziła 8-godzinny dzień pracy i ubezpieczenia społeczne, uwolniła robotników od okrutnych, kolonialnych warunków pracy, i tym samym dała naszej klasie robotniczej możliwość rozwinięcia, w charakterze czołowego oddziału w budownictwie państwa, coraz

aktywniejszej twórczej działalności oraz umożliwiła szybkie polepszenie jej życia materialnego i kulturalnego.

Ustawa o równouprawnieniu kobiet wyzwoliła kobiety, stanowiące połowę ludności Korei, z feudalnego ucisku i poniżenia, stworzyła im warunki do udziału w życiu politycznym, ekonomicznym i kulturalnym kraju na równych prawach z mężczyznami.

Następnie nacjonalizacja zakładów, fabryk, kopalni, transportu kolejowego, środków łączności, banków itp., będących własnością imperialistów japońskich i kompradorskiej burżuazji, była demokratyczną reformą, mającą ogromne znaczenie w budownictwie przez nasz naród nowego społeczeństwa.

Nacjonalizacja przemysłu, po pierwsze, dała możliwość wywłaszczenia kapitału obcych monopolii i kapitału kompradorskiej burżuazji oraz przekazania kluczowych gałęzi gospodarki narodowej do bezpośredniej dyspozycji państwa; tym samym zlikwidowała ekonomiczną podstawę imperialistycznego wyzysku i niewoli w naszym kraju, stworzyła podstawowe warunki do wykorzystania najważniejszych środków produkcji kraju do samodzielnego rozwoju ekonomii narodowej do bezpośredniej dyspozycji państwa; tym samym zlikwidowała ekonomiczną podstawę imperialistycznego wyzysku i niewoli w naszym kraju, stworzyła podstawowe warunki do wykorzystania najważniejszych środków produkcji kraju do samodzielnego rozwoju ekonomii narodowej i podniesienia dobrobytu całego narodu.

Po drugie, w rezultacie nacjonalizacji przemysłu powstały warunki do zapewnienia dominującej pozycji państwowego sektora w gospodarce narodowej i rozwoju ekonomii kraju na zasadach planowych.

Po trzecie, nacjonalizacja przemysłu umożliwiła klasie robotniczej naszego kraju wyzwolenie się od wyzysku i ucisku i stanie się gospodarzem ważnych zakładów i przedsiębiorstw, gospodarzem przemysłu; tym samym bezgranicznie podniosła jej polityczny i produkcyjny entuzjazm oraz jeszcze bardziej umocniła jej czołową rolę w budownictwie demokratycznej Ojczyzny.

Wreszcie, nacjonalizacja przemysłu w północnej Korei była sławnym wydarzeniem, po raz pierwszy przerywającym jedno z ogniw imperialistycznych

łańcuchów skuwających narody i klasę robotniczą wielu krajów Wschodu, oświeciła uciskanym narodom Wschodu drogę do likwidacji ekonomicznej bazy kolonialnych grabieżców i zapewniła samodzielny rozwój ekonomiki narodowej.

Zwycięstwo demokratycznych przeobrażeń w Korei północnej stworzyło trwały fundament polityczno-ekonomiczny dla zapewnienia pełnej suwerennej niepodległości naszej Ojczyzny i w ukształtowanej w naszym kraju obecnej sytuacji przekształciło Koreę północną w trwałą bazę demokratycznego rozwoju Ojczyzny, w bazę potężnych sił demokratycznych dla ocalenia kraju i narodu od polityki ujarzmienia kolonialnego amerykańskich imperialistów.

Zwycięstwo przeobrażeń demokratycznych w Korei północnej dowodzi, że nasza Ojczyzna kroczy energicznie naprzód drogą wolności, niepodległości i demokracji do utworzenia Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, co stanowi odwieczne marzenie całego narodu koreańskiego.

3. POLITYKA EKONOMICZNA NASZEJ PARTII I BUDOWNICTWO EKONOMICZNE

Ustanowienie władzy ludowej i przeprowadzenie demokratycznych reform stanowią zaledwie pierwszy krok w budownictwie Ojczyzny. Rzecz w tym, jak nasza partia, opierając się na zwycięstwach uzyskanych w wyniku przeobrażeń demokratycznych, zmobilizuje cały naród do walki o odbudowę i rozwój ekonomiki narodowej i poprowadzi go drogą budownictwa bogatej i potężnej Ojczyzny.

Wychodząc z tego założenia, nasza partia i naród wkroczyły na drogę budownictwa ekonomicznego, mając na celu umocnienie sukcesów, osiągniętych w demokratycznych przeobrażeniach społeczno-ekonomicznych i na tej podstawie odbudowę i rozwój ekonomiki narodowej. Przy tym było rzeczą ważną, nie po prostu odbudowa zniszczonej ekonomiki, lecz odbudowanie i rozwinięcie ekonomiki narodowej w kierunku likwidacji zgubnych skutków długotrwałego panowania imperializmu japońskiego w przemyśle i innych gałęziach oraz zapewnienia dominującej pozycji sektora państwowego.

Podstawa polityki ekonomicznej naszej partii polegała na tym, aby zapewnić bezpośrednio i planowe zarządzanie ze strony państwa najważniejszymi gałęziami przemysłu, transportu kolejowego, łączności, handlu zagranicznego,

organami finansowymi i na podstawie nieprzerwanego umacniania kierowniczej roli sektora państwowego w rozwoju gospodarki narodowej> prawidłowo koordynować sektory państwowy, spółdzielczy i prywatno-gospodarczy.

W toku wcielania w życie tej polityki ekonomicznej partii napotkaliśmy wiele trudności.

Po pierwsze, w wyniku długotrwałego panowania imperializmu japońskiego ekonomika naszego kraju w całości była skrajnie zacofana, przemysł cechowały kolonialne zniekształcenia i jednostronność, w dodatku był on bezlitośnie zniszczony przez imperialistów japońskich.

Po drugie, przystąpiliśmy do budownictwa ekonomicznego w takich warunkach, kiedy brakowało narodowych kadr technicznych, zdolnych do zarządzania gospodarką narodową, wśród klasy robotniczej występował skrajny niedobór wykwalifikowanych robotników, niemal nie było surowców, materiałów i środków.

Po trzecie, nasze budownictwo ekonomiczne rozwinęło się w warunkach rozbicia Ojczyzny na południe i północ i w takich okolicznościach, kiedy siły wewnętrznej i zewnętrznej reakcji podejmowały wszelkie złowrogie działania dywersyjne przeciwko tworzeniu przez naród koreański nowego życia.

Jednakże nawet takie przeszkody i trudności nie mogły zagrozić drogi narodowi koreańskiemu, który powstał do budownictwa bogatej i potężnej, demokratycznej Ojczyzny, złamać woli naszego narodu, dążącego do stworzenia trwałej bazy ekonomiki narodowej. Partia zmobilizowała cały naród do walki o przezwyciężenie tych poważnych trudności i skupiła wszystkie siły do pomyślnego wykonania pierwszego w naszym kraju planu gospodarki narodowej na 1947 rok.

W okresie tym nasza partia mobilizując całą partię, prowadziła usilnie wśród szerokich mas ludowych patriotyczny ruch ideologiczny na rzecz budownictwa państwa i rozwinęła masową walkę o oszczędność materiałów, troskliwe obchodzenie się z maszynami, umocnienie dyscypliny pracy, podniesienie wydajności pracy, obniżenie kosztów własnych i opanowanie techniki. W

rezultacie plan gospodarki narodowej na 1947 rok został w całości wspaniale przekroczony we wszystkich gałęziach.

Kiedy po raz pierwszy opracowaliśmy plan gospodarki narodowej i opublikowaliśmy go, elementy chwiejne i reakcyoniści zaczęli oczerniać nasz plan, głosząc, że jest to „plan nonsensowny”, że jest on „absolutnie niewykonalny”. Jednak potężne współzawodnictwo o zwiększenie produkcji, rozwinięte przez masy pracujące z członkami naszej Partii Pracy na czele w zakładach, kopalniach węglowych, kopalniach rudy, w wioskach i osiedlach rybackich Korei północnej oraz ich ogromny zryw produkcyjny całkowicie rozgromiły wszystkie oszczerstwa elementów chwiejnych i reakcjonistów oraz zapewniły zwycięskie wykonanie planu.

Po ogromnych sukcesach, osiągniętych w okresie sprawozdawczym w dziedzinie wcielania w życie polityki ekonomicznej partii, w dziedzinie odbudowy i rozwoju ekonomiki narodowej, możemy wyciągnąć następujące wnioski.

Po pierwsze, dzięki sukcesom w demokratycznych przeobrażeniach i budownictwie ekonomicznym, osiągniętym przy kierowniczej roli naszej partii; Korea północna nieugięcie kroczy naprzód drogą nowej, ludowej demokracji.

W 1947 roku udział przemysłu państwowego w produkcji globalnej przemysłu wynosił 80,2% a udział przemysłu prywatnego — 19,8%, przy czym w przemyśle górniczym sektor państwowy stanowił całe 100%. Świadczy to o tym, że w przemyśle, stanowiącym główną gałąź gospodarki narodowej, sektor państwowy ma absolutną przewagę. Oprócz tego, transport kolejowy i łączność, handel zagraniczny i banki znajdują się w dyspozycji państwa. Wszystkie te warunki stanowią trwałą gwarancję rozwoju ekonomiki kraju w takim kierunku, aby przy kierowniczej roli sektora państwowego można było kontrolować i regulować sektor prywatny, planowo zarządzać gospodarką narodową i nieustannie podnosić dobrobyt szerokich mas ludowych.

Po drugie, w praktyce budownictwa ekonomicznego nasi robotnicy i chłopcy uświadomili sobie swoje wielkie siły i twórcze zdolności oraz nabrali pewności co do tego, że w pełni możliwe jest przewyciężenie wszelkich trudności i urzeczywistnienie wielkiego dzieła budownictwa państwa. W rezultacie wykonania planu gospodarki narodowej na 1947 rok członkowie naszej partii i cały naród

napełnili się dumą narodową i wiarą w to, że naród koreański nie gorzej od innych narodów może własnymi siłami wspaniale budować swoją Ojczyznę.

Wreszcie, należy powiedzieć, że w budownictwie ekonomicznym ubiegłego roku, sama nasza partia nagromadziła niemałe doświadczenie i wyciągnęła nauki. W toku organizacji i rozwijania masowej walki o urzeczywistnienie pierwszego planu ekonomicznego, nasza partia jeszcze bardziej zahartowała się i nauczyła się kierować budownictwem ekonomicznym.

To, że nasza partia odniosła wielkie zwycięstwa w budownictwie ekonomicznym, nie oznacza, że w naszej pracy nie ma żadnych niedomagań. Wskutek tego, że nie potrafimy jeszcze dobrze kierować ekonomiką, zaniedbaliśmy wiele takich rzeczy, które można było wykonać.

Pierwsze słabe miejsca w naszych organizacjach partyjnych w dziedzinie budownictwa ekonomicznego polega na niedostatku wiedzy o budownictwie ekonomicznym i doświadczeń w zarządzaniu przedsiębiorstwami.

Obecna sytuacja naszego kraju wymaga, aby nasza partia nie tylko nauczyła się organizować masy i kierować nimi pod względem politycznym, lecz także stała się partią budowniczych, umiejących tworzyć ekonomikę, zarządzać przedsiębiorstwami i eksploatować je, budowniczych posiadających wiedzę ekonomiczną i techniczną. Dlatego ważne zadanie, stojące przed naszą partią polega na tym, aby opanować wiedzę o budownictwie ekonomicznym, uczyć się metod zarządzania gospodarką, przyswajać sobie technikę produkcyjną, śmiało wysuwać najlepszych członków partii na kierownicze stanowiska w dziedzinie ekonomiki, przybliżyć pracę organizacji partyjnych do produkcji i doprowadzić do tego, aby wszyscy członkowie partii walczyli w awangardzie budownictwa ekonomicznego.

Drugie niedomaganie naszych organizacji partyjnych w budownictwie ekonomicznym polega na tym, że słabo prowadzona jest walka o ustanowienie surowego porządku i dyscypliny w zarządzaniu gospodarką. W rezultacie, w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych nadal występują takie negatywne zjawiska, jak niedowład dyscypliny pracy, obserwuje się dużą płynność siły roboczej, dochodzi do nieprodukcyjnych wydatków i trwonienia materiałów a nawet grabieży majątku państwowego.

Zadanie, stojące przed naszymi organizacjami partyjnymi polega na tym, aby wprowadzić surowy rewolucyjny ład i dyscyplinę w zakładach i przedsiębiorstwach, ustanowić nowy, ludowy system zarządzania przedsiębiorstwami, wiązać z miejscem pracy robotników, podnosić poziom ich kwalifikacji technicznych, znacznie zwiększyć wydajność pracy, systematycznie obniżać koszty własne produkcji i podnosić rentowność każdego przedsiębiorstwa państwowego. Jednocześnie organizacje partyjne powinny traktować działalność powodującą marnotrawstwo majątku państwowego i społecznego za przestępstwo antynarodowe i rozwinąć bezkompromisową walkę z nią, wytrwale prowadzić wśród szerokich mas pracujących i pracowników wychowywanie w duchu miłości i troskliwego stosunku do majątku państwowego.

Po trzecie, ważne niedomaganie polega na tym, że niektórzy pracownicy partyjni, działacze gospodarczy na kierowniczych stanowiskach nie zrozumieli do końca i nie wcielają prawidłowo w życie polityki ekonomicznej partii, mającej na celu nieustanne umacnianie kierowniczej roli sektora państwowego w rozwoju gospodarki narodowej. Obecnie, w takich gałęziach, jak przemysł terenowy, przemysł rybny i handel udział sektora państwowego jest bardzo mały, chociaż istnieje możliwość jeszcze wydatniejszego zwiększenia go. W 1947 roku w przemyśle terenowym sektor prywatny zajmował przeszło 93%, w przemyśle rybnym — około 85%, a w obrotach detalicznych handel prywatny zajmował 84,5%, podczas gdy handel państwowy i spółdzielczość spóżywców — 15,5%. Można uważać to za wynik tego, że niektórzy pracownicy na stanowiskach kierowniczych w tej dziedzinie organizują pracę, nie kierując się interesami państwa i narodu, *lecz* zawierając transakcje z prywatnymi przedsiębiorcami, chcą rozwiązywać kwestie w łatwy sposób. Nie jest przypadkiem to, że obecnie cenne materiały i dobre towary, wytwarzane przez przemysł państwowy, nie są rozdzielane w sposób zorganizowany, niemała ich część trafia do rąk spekulantów, dobre łowiska i łodzie rybackie są wykorzystywane nie przez państwo, *lecz* przez przedsiębiorców prywatnych.

Uważamy, że nasi pracownicy partyjni, odpowiedzialni za kierowanie gałęziami przemysłu terenowego, przemysłu rybnego i handlu, powinni bezwzględnie wystąpić na obecnym zjeździe z partyjną samokrytyką z powodu swoich

poważnych błędów. Nasze organizacje partyjne i pracownicy partyjni, zajmujący się wymienionymi gałęziami, powinni naprawić błędy i prowadzić swoją pracę, opierając się ściśle na ekonomicznej polityce partii.

Organizacje partyjne wszystkich szczebli, biorąc za punkt wyjścia politykę ekonomiczną partii, powinny zwiększyć udział sektora państwowego w gospodarce narodowej i nieustannie umacniać jego kierowniczą rolę tak, aby ekonomika kraju rozwijała się drogą demokracji ludowej, zapewniającą szczęście całemu narodowi.

Aby utrwalić zwycięstwa przeobrażeń demokratycznych i pomyślnie zapewnić odbudowę i rozwój ekonomiki narodowej, trzeba jeszcze bardziej umacniać nasze organa władzy ludowej.

Jak wykazuje historia ludzkości, żadna klasa i żaden naród, nie mając swojej mocnej władzy, nie może odnieść zwycięstwa w budownictwie nowego społeczeństwa i obronić niepodległości narodowej. Co więcej, w warunkach, kiedy nasza Ojczyzna nie jest jeszcze zjednoczona a Korea południowa przekształca się w kolonię amerykańskich imperialistów, po to, aby osiągnąć pełną suwerenną niepodległość Ojczyzny i przyspieszyć zjednoczenie narodu należy ze wszech miar umacniać nasze organa władzy ludowej.

Jednakże niemało jest dzisiaj takich przypadków, kiedy niektórzy członkowie naszej partii, pracujący w organach władzy ludowej, nie spełniają należycie ważnej misji, powierzonej im przez naród, niedostatecznie utrzymują więź z masami ludowymi, wykazują niedostateczne oddanie i starania o to, aby ofiarnie służyć masom ludowym i dopuszczają się różnych odchyłeń we wcielaniu w życie polityki partii.

Przede wszystkim ważne jest to, aby pracownicy partyjni przyswoili sobie metody i wiedzę w dziedzinie zarządzania państwem i kierownictwa władzą. W tym celu należy prowadzić dla członków partii i działaczy pracujących w organach władzy ludowej, specjalne zajęcia w zakresie zagadnień administracyjnych i sprawić, aby partia codziennie kontrolowała tę pracę i kierowała nią.

Należy dokładnie określić funkcje organów władzy wszystkich szczebli od góry do dołu i czynić tak, aby organa niższych szczebli w porę i operatywnie wykonywały dyrektywy i uchwały organów nadrzędnych oraz ustanowić wśród pracowników organów władzy ludowej prawdziwie ludowy styl pracy, aby poświęcali oni wszystko dla narodu i we właściwym czasie reagowali na żądania i głos mas. W ten sposób należy zapewnić więź krwi organów władzy ludowej z masami ludowymi i nieść pracę organów władzy ludowej w głąb mas ludowych.

Aby podnieść autorytet władzy ludowej, umocnić i rozwinąć organy władzy ludowej, jeszcze bardziej polepszyć ich pracę, konieczne jest śmiało wysuwanie spośród ludu wiernych Ojczyźnie i rewolucji, zdolnych kadr oraz rozmieszczanie ich w organach władzy ludowej, ustanowienie ścisłego demokratycznego porządku i silnej dyscypliny państwowej w pracy komitetów ludowych wszystkich szczebli.

Umocnić jeszcze bardziej władzę ludową i przyspieszyć odbudowę i rozwój ekonomiki narodowej — to ważne zadanie, stojące przed nami. Pomyślnie wykonanie tego zadania jest decydującą rękojmią osiągnięcia zjednoczenia i niepodległości Ojczyzny.

Nasza partia powinna energicznie mobilizować twórcze siły mas ludowych do walki o przekroczenie planu gospodarki narodowej na 1948 rok, który przyniesie dalszy postęp w dziedzinie tworzenia bazy niezależnej ekonomiki narodowej i polepszania materialnego i kulturalnego życia narodu, oraz prowadzić cały naród do zwycięstwa wielkiej sprawy suwerennej niepodległości i demokratycznego zjednoczenia Ojczyzny.

III

PARTIA

Towarzysze!

Wielkie zwycięstwa i sukcesy, osiągnięte przez nasz naród w realizacji demokratycznych przeobrażeń w budownictwie ekonomicznym, potwierdzają słuszność linii i polityki naszej partii i dowodzą, że nasza partia wyrosła i rozwinęła się w potężną zorganizowaną siłę, która może w pełni sprostać zadaniu zbudowania bogatej i potężnej Ojczyzny.

To, że w walce o zjednoczenie, niepodległość i o demokrację Ojczyzny nasza partia może obecnie podołać ciężkiej na niej wielkiej misji stało się możliwe, tylko dzięki temu, że zapewniona została jedność organizacyjna oraz jedność idei i woli partii, że cała partia jest zespolona wokół Komitetu Centralnego i że partia zespoliła mocno wokół siebie szerokie masy. Dzisiaj nasza partia stała się niezawodną masową partią polityczną, broniącą interesów mas pracujących Korei i zwycięsko wykonuje wielkie historyczne dzieło zbudowania demokratycznej Ojczyzny.

1. WALKA O UMOCNIENIE PARTII

Już w pierwszych dniach po wyzwoleniu kraju, nasza partia określiła jako swoją podstawową linię polityczną gruntowne przeprowadzenie w Korei północnej przeobrażeń demokratycznych, przyspieszenie budownictwa demokratycznego i stworzenie tym samym w Korei północnej silnej bazy demokratycznej dla całkowitego wyzwolenia narodu koreańskiego i przekształcenia Korei w przyszłości w bogate i potężne, suwerenne, niepodległe państwo. W dziele tworzenia i umacniania bazy demokratycznej w Korei północnej decydujące znaczenie miał rozwój naszej partii w potężną partię polityczną i zespolenie wokół partii szerokich mas ludowych.

Dlatego nasza partia uznała za nieodzowne zjednoczenie terenowych organizacji partyjnych, powstałych żywiołowo w różnych rejonach Korei północnej i utworzenie w Korei północnej silnego centralnego organu kierowniczego, który potrafiłby pomyślnie realizować linię polityczną partii zgodnie z całokształtem warunków sprzyjających i okolicznościami ukształtowanymi w Korei północnej, i 10 października 1945 roku utworzyła Północnokoreański Komitet Organizacyjny Komunistycznej Partii Korei.

Wówczas dla wszystkich zupełnie oczywista była konieczność utworzenia Północnokoreańskiego Komitetu Organizacyjnego, jednakże przeciwko utworzeniu Północnokoreańskiego Komitetu Organizacyjnego wystąpili pod szyldem tak zwanego „poparcia centrum” niektórzy ludzie wewnątrz partii, którzy przedtem nigdy nie uczestniczyli w życiu partyjnym, nie znali nawet elementarnej dyscypliny, wymagającej podporządkowania się organizacji partyjnej i organom nadrzędnym, nie potrafili uzyskać prawidłowej orientacji w

sytuacji politycznej w Korei północnej, pozostając w niewoli starych nawyków sekciarstwa i idei osobistego heroizmu z tych czasów, kiedy byli oni prowodyrami wąskich ugrupowań lokalnych, tak jak żaba w studni czuli się jedynymi i najważniejszymi na niebie i ziemi. Tacy ludzie usiłowali rozdrobnić naszą partię na dawne ugrupowania lokalne, aby każdy mógł panować w terenie i nadal zajmować się przestarzałą frakcyjną grupowością.

W tym czasie frakcyjniści i zwolennicy osobistego heroizmu, mając na celu ukrycie swoich zamiarów tego rodzaju rozgłaszali, że „utworzenie w Korei północnej Komitetu Organizacyjnego doprowadzi do rozbitcia partii” i stwarzali pozory, iż rzekomo chcą zachować jedność partii, a w rzeczywistości usiłowali nie podporządkowywać się centrum, pozwalać sobie na dalszą działalność frakcyjną, opierającą się na osobistym heroizmie i uprawiać samowolę w terenie.

Frakcyjniści wiedzieli o tym, że „seulskie centrum” prześladowane przez amerykański imperializm nie zdoła należycie kontrolować ich i wykorzystując tę szansę chcieli kontynuować działalność grupową; dlatego to, występowali oni przeciwko utworzeniu Północnokoreańskiego Komitetu Organizacyjnego, który znajdując się blisko, mógłby skutecznie urzeczywistniać we wszystkich sprawach codzienne kierownictwo i kontrolę. Gdyby zatem „centrum” istniejące w Seulu znajdowało się w Phenianie, to oczywiście wysunęliby oni nie hasło poparcia „centrum”, lecz jakiegokolwiek inne i wystąpiliby przeciwko „centrum”.

Gdybyśmy zatem nie stworzyli Komitetu Organizacyjnego, jak tego żądali frakcyjniści, i pokładając nadzieję jedynie w Seulu nie kierowali rozproszonymi w różnych miejscach organizacjami partyjnymi w jednolitym trybie, to jaka byłaby sytuacja w Korei północnej, jaki byłby los naszej Ojczyzny? Niewątpliwie, nasza partia nie rozwinęłaby się w masową partię polityczną, jaką jest obecnie, lecz przeciwnie znalazłszy się w rękach frakcjonistów, rozbiłaby się na części, nie zdołałaby zapewnić zwycięstwa przeobrażeń demokratycznych w Korei północnej i nie utworzyłaby w niej mocnej bazy demokratycznej dla pełnej suwerennej niepodległości Ojczyzny.

W pierwszych dniach po utworzeniu Północnokoreańskiego Komitetu Organizacyjnego, do organizacji partyjnych i kierowniczych organów partyjnych

wszystkich szczebli przedostało się wiele elementów, zarażonych tendencjami liberalizmu, osobistego heroizmu i duchem frakcjonizmu; przeszkadzały one osiągnięciu jedności partii, wzniewały rozgrywki o stanowiska i lokalny separatyzm wewnątrz partii oraz kontynuowały grupową działalność sekciarską. W organizacjach partyjnych, których kierownicze organy zostały obsadzone przez takie elementy, doszło do tego, że nawet wiele projapońskich elementów, przeniknąwszy do szeregów partii, prowadziło działalność szkodliwą, podważając interesy mas i odrywając od nich partię.

Niektórzy frakcjonści, przeniknąwszy do kierowniczych organów partii, mając na celu rozprzężenie partyjnej polityki frontu jedności i przeszkodzenie partii w zespoleniu wokół siebie szerszych mas, występowali przeciwko przekształceniu Komunistycznego Związku Młodzieży w Demokratyczny Związek Młodzieży i umyślnie usiłowali storpedować tę sprawę. Nie znali oni w ogóle i nie chcieli znać polityki partii w sprawie frontu jedności i dlatego oczerniali nas, plotąc to o „regresie partii”, to o „przesunięciu partii ku prawicy”. Nie ma potrzeby mówienia o tym, kto w rzeczywistości próbował doprowadzić do regresu partii i do jej przesunięcia ku prawicy. Jasne, że gdybyśmy nie zreorganizowali KMZ w DZM, jak oni tego chcieli, to niemożliwe byłoby zespolenie, jak obecnie, wokół partii milionów chłopców i dziewcząt, stanowiących ważną siłę w budownictwie naszej Ojczyzny.

W kierowniczych organach partii zasiadły wtedy takie typy, które nie znały ani organizacyjnej linii partii, ani elementarnych norm życia partyjnego, lecz udawały, że wszystko wiedzą, nie wysuwały tych, którzy potrafiliby zaprowadzić ład w organizacji partyjnej i wszelkimi sposobami szydziły z partii. W rezultacie wewnątrz partii nie została ustanowiona dyscyplina organizacyjna, nie został ukształtowany system organizacyjny partii, brak było porządku i dyscypliny w prowadzeniu ewidencji partyjnej, dokumentów partyjnych i we wszystkich innych sprawach, nie przestrzegano nawet zasad statutowych przy przyjmowaniu ludzi do partii.

W wielu organizacjach partyjnych, w których kierownicze stanowiska zajęły elementy, przeniknięte partykularnym duchem frakcjonizmu, nie wysuwano najlepszych kadr — wychodźców z klasy robotniczej i dobrze zapowiadających się wiernych kadr, lecz wysuwano kadry według kryteriów rodzinnych i

ziomkowskich, w następstwie czego w niektórych organach zostały skompletowane wyłącznie spośród urodzonych w Chonwonie bądź urodzonych w Seulu. W rezultacie, wszystkie stanowiska kierownicze zostały obsadzone przez takich, którzy nawet nie potrafili pracować i dlatego nie można było wysunąć dobrych ludzi z prowincji, którzy mogliby doskonale radzić sobie ze sprawami. To samo odnosi się także do sprawy wzrostu partii: frakcyjniści nie przyjmowali do partii najlepszych przodujących elementów spośród klasy robotniczej — czołowej siły w budownictwie demokratycznej Ojczyzny — i jej najpewniejszego sojusznika — biedoty chłopskiej, lecz bez wyboru przyjmowali miejskich nierobów i przedstawicieli warstwy mieszczańskiej oraz organizowali komórki partyjne wśród tych warstw, gdzie nie było żadnego oparcia.

W takiej poważnej sytuacji, mając na celu ocalenie naszej partii, w końcu grudnia 1945 roku zwołaliśmy III rozszerzone posiedzenie Komitetu Wykonawczego Północnokoreańskiego Komitetu Organizacyjnego Komunistycznej Partii Korei i podjęliśmy zdecydowane środki, zmierzające do przezwyciężenia nieprawidłowych organizacyjnych, politycznych i ideologicznych odchyłeń wewnątrz partii. III rozszerzone posiedzenie Komitetu Wykonawczego po raz pierwszy od utworzenia naszej partii dokonało ogromnego przełomu w pracy partyjnej i w życiu partyjnym, i dopiero od tego czasu nasza partia zaczęła się rozwijać jako partia naprawdę zdrowa i silna.

Wysunęliśmy na nowo najlepsze kadry do centralnych ogniw partii i komitetów partyjnych wszystkich szczebli, podjęliśmy zdecydowaną walkę z tymi, którzy byli zarażeni partykularyzmem i kumoterstwem oraz z elementami, mającymi skłonność do frakcjonizmu, lokalnego separatyzmu, osobistego heroizmu i liberalizmu, usilnie rozwinęliśmy pracę, zmierzającą do tego, aby ustanowić harmonijny system organizacyjny partii, poczynając od instancji centralnej a kończąc na komórkach partyjnych, i aby zapewnić jedność partii pod względem organizacyjnym i ideologicznym. W ten sposób zaczęto wprowadzać dyscyplinę organizacyjną, nie dopuszczającą do działalności frakcyjnej wewnątrz partii i wymagającą bezwzględnego podporządkowania się uchwałom i dyrektywom organizacji partyjnej instancji nadrzędnej.

Jednocześnie w skali całej partii przeprowadziliśmy prace w zakresie weryfikacji szeregów partii, wręczenia legitymacji partyjnych i organizacyjnego umocnienia

organizacji partyjnych. W rezultacie zostały ujawnione i wydalone z partii elementy projapońskie i obce, które, usadowiwszy się w partii, prowadziły działalność, naruszającą interesy mas i odrywającą partię od mas oraz osiągnięto wielki postęp w dziedzinie zapewnienia czystości szeregów partii.

Nasza organizacja partyjna, zawieszona w próżni, jak powietrzny zamek, zaczęła zapuszczać korzenie w najpewniejszej i najsilniejszej klasie robotniczej i biedocie wiejskiej, organizować i rozbudowywać wśród nich swoje komórki partyjne.

Poprzez organ i prasę partii zaczęliśmy szeroko propagować wewnątrz i na zewnątrz partii linię i politykę partii; wybierano najlepszych członków partii, którym dawano systematyczne wykształcenie w szkołach partyjnych, zaczęto przygotowywać na dużą skalę kadry, które winny były odegrać ważną rolę w dziedzinie budownictwa partyjnego. Oprócz tego, prowadzono energicznie pracę polityczno-wychowawczą wewnątrz partii, zmierzającą do tego, aby wszyscy członkowie partii znali stanowisko i politykę partii i prawidłowo rozumieli, jakie są ich obowiązki i jak powinni uczestniczyć w życiu organizacyjnym, była aktywizowana praca członków partii w zakresie wyjaśniania polityki partii wśród szerokich mas i zespalandia ich wokół partii.

A zatem, od czasu III rozszerzonego posiedzenia Komitetu Wykonawczego nasza praca partyjna i życie partyjne zostały postawione na właściwe tory, od tego czasu nasza partia zaczęła się rozwijać jako potężna partia, zdolna sprostać wielkiemu dziełu demokratyzacji Ojczyzny i umiejętnie mobilizować szerokie masy ludowe do przeobrażeń demokratycznych i budownictwa ekonomicznego. •

W miarę, jak umacniały się organizacje partyjne i masy pracujące zaczęły gorąco popierać partię, wysunęło się przed nami zadanie — odpowiednio do postępu społecznego i szybkich przemian w państwowym życiu politycznym rozwinąć naszą partię w masową partię polityczną, mającą szerszy grunt. Inaczej mówiąc, po to, aby jeszcze bardziej umocnić sojusz klasy robotniczej, chłopstwa i inteligencji pracującej trwale ukształtowany w toku przeobrażeń demokratycznych i osiągnąć jeszcze aktywniejszy udział szerokich mas pracujących w państwowym życiu politycznym, nieodzowna stała się masowa partia polityczna, reprezentująca wspólne interesy robotników, chłopów i inteligencji pracującej.

I tak w sierpniu 1946 roku odbył się zjazd, który zjednoczył dwie partie — Partię Komunistyczną i Nową Partię Demokratyczną, i została utworzona okryta chwałą Partia Pracy Korei Północnej, stanowiąca kierowniczą siłę w budownictwie Ojczyzny.

Tak więc, nasza partia jeszcze w czasach istnienia swojej poprzedniczki wzrastała w walce o umocnienie organizacji partyjnych i na tej podstawie rozwinęła się w tak potężną masową partię polityczną, jaką jest obecnie.

2. WZROST SZEREGÓW PARTII I PRACA ORGANIZACYJNO-INSTRUKTORSKA

Po zjednoczeniu partii nasze szeregi partyjne zaczęły szybko wzrastać pod względem liczebnym. W momencie zjednoczenia partii liczyła ona wszystkiego ponad 366 tysięcy członków partii, a na dzień 1 stycznia 1948 roku liczba ta przekroczyła 708 tysięcy, a zatem powiększyła się 1,9 razy.

Aczkolwiek, szeregi partii rosły tak szybko, w toku tego niektóre organizacje partyjne popełniły niemało błędów lewicowego i prawicowego odchylenia. Niektóre organizacje partyjne werbowwały członków partii, jak do jakiejś spółdzielni, i stwarzały warunki, umożliwiające przeniknięcie w szeregi partii wielu elementom obcym, zaś niektóre organizacje partyjne pod pretekstem surowego doboru członków partii zamykały dostęp do partii i tym samym stworzyły przeszkody rozwinięciu naszej partii w masową partię polityczną.

Aby przezwyciężyć tego rodzaju odchylenia, Komitet Centralny partii wkrótce po zjednoczeniu partii przeprowadził pracę związaną z wręczaniem jednolitych legitymacji partyjnych w skali całej partii i powszechnie prowadził pracę instruktorsko-kontrolną w zakresie wzrostu partii. W ten sposób, w porę naprawiono błędy terenowych organizacji partyjnych, podejmując kroki zmierzające do wzrostu partii zarówno pod względem ilościowym, jak i jakościowym, znacznie polepszono skład partii. W ogólnej liczbie członków partii udział robotników zwiększył się z przeszło 73 tysięcy w momencie zjednoczenia partii do z górą 143 tysięcy obecnie, a udział biedoty w tymże okresie zwiększył się z przeszło 185 tysięcy do 374 tysięcy osób.

W miarę szybkiego wzrostu i umacniania partii jeszcze aktualniejsza stała się kwestia ustanowienia zasad organizacyjnych i systemu organizacyjnego partii.

Dlatego Komitet Centralny podjął kroki, zmierzające do umocnienia kierowniczych organów partii wszystkich szczebli, poczynając od instancji centralnych a kończąc na komórkach partyjnych, i ustanowienia żelaznej dyscypliny wewnątrz partii oraz wzmożenia życia partyjnego wszystkich członków partii.

W szczególności, główne siły skierowano na umocnienie komórek partyjnych. Komórka stanowi podstawową organizację naszej partii i tylko w drodze jej umacniania można umocnić całą partię i podnieść zdolność bojową partii. W rezultacie podjęcia przez Komitet Centralny partii ważnych kroków w celu uporządkowania komórek partyjnych i wzmożenia ich życia, znacznie rozwinęły się komórki w fabrykach i na wsiach i wytworzyła się taka atmosfera, w której członkowie partii poważnie omawiają na ogólnych zebraniach komórek stojące przed nimi aktualne zadania polityczne i ekonomiczne i dokładają wszelkich wysiłków aby wykonać dyrektywy KC partii i komitetów partyjnych różnych szczebli, jak również uchwały komórek partyjnych.

W momencie zjednoczenia partii liczba komórek partyjnych wynosiła przeszło 12 tysięcy a pod koniec 1947 roku ich liczba przekroczyła 28 tysięcy a komórki naszej partii zostały zorganizowane we wszystkich fabrykach i przedsiębiorstwach, instytucjach i wsiach; obecnie nie ma gminy, w której nie zostałby zorganizowany komitet gminny partii, podczas gdy do czasu zjednoczenia partii komitety partyjne istniały zaledwie w ponad 400 gminach.

W ten sposób, obecnie nasza partia posiada jednolity silny system organizacyjny, zdolny w każdym czasie i bez najmniejszego zamieszania do mobilizowania całej partii, jeśli Ojczyzna wymagać będzie od niej nadzwyczajnej mobilizacji.

Jednakże w naszym budownictwie partyjnym i pracy organizacyjno-instruktorskiej partii występują niedomagania, które należy szybciej usunąć.

Po pierwsze, komórki partyjne, stanowiące podstawowe organizacje naszej partii nie są jeszcze dostatecznie zdrowe a ich praca nie osiągnęła wysokiego poziomu. Komórki partyjne — to podstawowe organizacje, które na co dzień wychowując i szkoląc członków partii, zapewniają jedność ideową i organizacyjną szeregów partii, wcielają w życie linię i politykę "partii. Umocnienie komórek partyjnych stanowi podstawę umacniania całej partii.

Niemniej jednak dotychczas wiele organizacji partyjnych nie może podnieść pracy komórek partyjnych na należyty poziom. W rezultacie powstają takie zjawiska, że zebrania komórek partyjnych przeprowadza się formalnie, bezplanowo i bez należytego przygotowania, komórki partyjne nie prowadzą swojej pracy odpowiednio do konkretnej rzeczywistości danej fabryki, wydziału i wsi, nie dają konkretnych poleceń każdemu członkowi partii, w wyniku czego wielu członków partii nie wie, co powinni czynić. Nie dokonuje się wyraźnego podziału pracy, a w dodatku po jej podziale nie następuje kontrola i nie dokonuje się podsumowania wyników, prawie nie prowadzi się pracy w zakresie udzielania pomocy członkom partii w prawidłowym wykonywaniu poleceń partyjnych.

Aby usunąć te niedociągnięcia i umocnić komórki partyjne, wszystkie komórki powinny skupiać wysiłki na przygotowaniu trzonu partyjnego, prawidłowo dokonywać podziału pracy, codziennie i dokładnie kierować i kontrolować życie partyjne oraz pracę członków partii, przeprowadzać zebrania komórek partyjnych w sposób planowy i treściwy, omawiać i rozstrzygać o kierunku i kursie pracy odpowiednio do konkretnych okoliczności, w jakich znajduje się komórka partyjna, aktywnie rozwijać walkę ideologiczną i partyjną krytykę wszelkiego rodzaju negatywnych tendencji wewnątrz komórek. Konieczne jest zatem, uczynienie z wszystkich komórek naszej partii prężnych, żywych, bojowych organizacji.

Po drugie, poważne niedociągnięcie w pracy organizacyjno-instruktorskiej naszej partii polega na tym, że słabo prowadzona jest kontrola tego, jak organizacje partyjne wcielają w życie politykę i uchwały partii.

Aby uzyskać dokładną orientację w stanie pracy organizacji partyjnych oraz poznać członków partii i kadry, potrzebne jest dokładne kierownictwo i kontrola organizacji partyjnych niższego szczebla, a co najważniejsze, dobra organizacja tej sprawy. Prawidłowa organizacja kontroli służy jako reflektor, oświetlający stan pracy organizacji partyjnych i silny środek ujawniania i usuwania przejawów biurokratyzmu i formalizmu w pracy partyjnej. To, że dotychczas w pracy niektórych naszych organizacji partyjnych występują nadal poważne braki, w większości wypadków bierze się stąd, że organizacje partyjne nie

urzeczywistniały konkretnego i dokładnego kierownictwa i kontroli pracy organizacji partyjnych niższych szczebli.

Aby dobrze sprawować kierownictwo i kontrolę organizacji partyjnych, należy, po pierwsze, prowadzić tę pracę nie sporadycznie, lecz na co dzień i systematycznie, a po drugie, nie powierzać kontroli drugorzędnym pracownikom, lecz dokonywać jej samemu przez odpowiedzialnych działaczy.

Wbrew temu, niektóre nasze organizacje partyjne nie prowadzą regularnego kierownictwa i kontroli organizacji partyjnych niższych szczebli, jeśli zaś kontrola jest przeprowadzana, to powierza się ją tylko drugorzędnym pracownikom i jest dokonywana formalnie. Ponadto częstokroć kontrola jest przeprowadzana nie po to, aby pomagać w pracy organizacjom partyjnym niższych szczebli i naprawiać ich braki, lecz po to, aby, wzywając pracowników niższych instancji do organów partyjnych wyższych instancji, wymyślać im, pokrzyzczyć na nich i podjąć decyzję.

Trzeba ustanowić taki tryb, aby regularnie dokonywana była kontrola tego, jak wcielana jest w życie przez organizacje partyjne niższych szczebli polityka i uchwały partii, położyć kres wszelkiego rodzaju formalnemu stosunkowi do kontroli i tym samym zdecydowanie podnieść poziom pracy partyjnej w zakresie kontroli partyjnej. W tym celu w przyszłości należy jasno wskazać członkom partii, delegowanym na kontrolę, cele i metody kontroli, i zamiast sprowadzania pracy w dziedzinie kontroli do łajania i nakładania kar partyjnych, trzeba przeprowadzać ją tak, aby bywali oni w organizacjach partyjnych niższych szczebli, udzielali rzeczywistej pomocy w ich pracy i naprawiali braki a także poznawali, wychowywali i nauczali pracowników partyjnych organizacji i członków partii.

Po trzecie, ważne zagadnienie, które należy bezwarunkowo rozstrzygnąć w dziedzinie pracy organizacyjno-instruktorskiej partii, polega na polepszeniu stylu pracy naszych pracowników.

W naszej partii wciąż jeszcze obserwuje się często biurokratyczny i formalistyczny styl pracy. Niektórzy kierowniczy pracownicy partyjni zamiast wejść w gąszcz mas, oddychać razem z nimi, zespalać się razem z nimi w jedną całość i przewodzić im, stają nad masami, krzyczą na nie i działają metodami groźby i szantażu, jak również zamiast pomagać pracownikom niższych szczebli

w ich pracy, udzielać im rad partyjnych i cierpliwie wychowywać i nauczać ich, nakładają kary partyjne bądź odwołują pracowników ze stanowisk z powodu nieznaczących błędów lub niedociągnięć w pracy i w ten sposób, przejawiają nadal biurokratyczny styl pracy.

Oprócz tego, niektórzy kierowniczy pracownicy partyjni nie wyzwolili się od formalistycznego stylu pracy a mianowicie nie studiują i nie analizują głęboko wszystkich zagadnień, załatwiają się z nimi w sposób mechaniczny, nie dowiadują się, jak dyskutowane są te zagadnienia w dołach, wydają niezliczone rezolucje i instrukcje, dbają o zewnętrzny blichtr i przestrzegają jedynie formalności zewnętrznych. Pracownicy tacy myślą zapewne, że wszystko będzie w porządku, jeśli się będzie podejmować i przekazywać w dół rezolucje i instrukcje bez jakiegokolwiek organizacji skutecznej walki o osiągnięcie zwycięstwa.

Tego rodzaju biurokratyczny i formalistyczny styl pracy stanowi najszkodliwszy styl, osłabiający naszą pracę partyjną i odrywający partię od mas. Dlatego powinniśmy uporczywie walczyć o to, aby w zdecydowany sposób zerwać z takim stylem i ustanowić wewnątrz partii prawdziwie ludowy styl pracy.

Powinniśmy przyswoić sobie taką metodę pracy, przy której masom nie rozkazuje się, lecz wyjaśnia im, głęboko przenikając w ich gąszcz, studiując ich pomysły, uczy ich i uczy się od nich, staje się ich przyjaciółmi, zespala się z nimi w jedno i prowadzi je drogą do osiągnięcia celu.

Należy następnie ustanowić taki styl pracy, przy którym przystępuje się do rozwiązywania każdego zagadnienia dopiero po tym, kiedy na podstawie skrupulatnej analizy jego treści wypracowane zostaną prawidłowe środki rozwiązania, odpowiadające rzeczywistości, a rozpoczęta sprawa jest konsekwentnie doprowadzana do końca. W toku rozwiązywania wszelkich zagadnień nie należy kłaść nacisku na stronę powierzchowną i formalną, lecz należy skupiać wysiłki na głębokim przeanalizowaniu ich istoty i na osiągnięciu realnych sukcesów.

W pracy organizacyjno-instruktorskiej partii bardzo ważne miejsce zajmuje prawidłowe kierownictwo organizacjami masowymi ludzi pracy.

To, że nasza partia umacnia swoje szeregi, w ostatecznym wyniku ma na celu zespolenie wokół siebie szerokich mas i zmobilizowawszy ich siły, zwycięsko zrealizować zadania rewolucyjne. Historia międzynarodowego ruchu robotniczego dowodzi, że partia, która nie zdobyła szerokich mas i była oderwana od nich, nigdy nie odnosiła zwycięstwa. Dlatego nasza partia od pierwszych dni swojego istnienia zwracała poważną uwagę na to, aby zjednoczyć szerokie masy w różnych organizacjach społecznych i zespolić je wokół partii.

Nasza partia zorganizowała Związki Zawodowe, Związek Chłopski, Demokratyczny Związek Młodzieży, Demokratyczny Związek Kobiet, Stowarzyszenie Działaczy Literatury i Sztuki i wiele innych organizacji społecznych i zespoliła wokół siebie miliony zorganizowanych mas. Te organizacje masowe ukształtowały swój harmonijny system organizacyjny, mają swoje dołowe organizacje w miastach i wsiach, w zakładach i przedsiębiorstwach, w instytucjach, we wszystkich rejonach i we wszystkich jednostkach produkcyjnych, a ogół mas, zjednoczony w nich otrzymuje organizacyjne wytyczne ze strony partii i organizacji społecznych. Nasza partia, kierując tymi wszystkimi organizacjami społecznymi, mobilizowała siły szerokich mas *do* przeprowadzenia przeobrażeń demokratycznych i budownictwa ekonomicznego i już osiągnęła tu ogromne sukcesy.

Jednakże w kierowaniu przez partię organizacjami masowymi wciąż jeszcze występuje wiele niedociągnięć. Aczkolwiek do tej pory organizacje społeczne szybko rosły pod względem liczebnym, nie przeniknął do nich głęboko wpływ naszej partii, a ich członkowie nie zostali w pełni pozyskani jako masy naszej partii. Wśród tych, którzy należą do organizacji społecznych, są częściowo również tacy ludzie, którzy odeszli od wpływu naszej partii i nawiązują kontakty z organizacjami religijnymi bądź ulegają wpływom innych partii, obcych ich klasowemu pochodzeniu.

Bierze się to stąd, że członkowie naszej partii, pracujący na kierowniczych stanowiskach w organizacjach społecznych i członkowie partii, należący do nich nie prowadzą należycie pracy w zakresie zespalania mas bezpartyjnych wokół naszej partii zarówno pod względem ideologicznym, jak i politycznym. Wciąż jeszcze członkowie naszej partii, pracujący w organizacjach społecznych, nie

zjednoczyli się w jedno z bezpartyjnymi i nie wyjaśniają im gruntownie zbieżności ich klasowych interesów.

Dlatego bardziej trwałe zespolenie organizacji społecznych wokół naszej partii stanowi jedno z centralnych zadań, stojących obecnie przed naszą partią. W tym celu należy skierować zdolne kadry do organizacji społecznych, regularnie wychowywać kierowniczych pracowników organizacji społecznych i dążyć do tego, aby udawali się oni w gęszcz mas, oddychali wraz z nimi, szanowali ich interesy, w porę rozwiązywali wszystkie kwestie, wysuwane przez masy w ich życiu praktycznym i tym samym stali się pracownikami, cieszącymi się autorytetem i wysokim zaufaniem wśród mas. Należy w zdecydowany sposób poprawić wszelki nieprawidłowy styl pracy, przy którym kierowniczy pracownicy organizacji społecznych rozkazują masom, nie chcąc przysłuchiwać się głosom mas i odrywają się od mas.

Jednocześnie członkowie naszej partii nie powinni wlec się w ogonie mas, lecz zawsze zachowywać samodzielność i postępowość członków partii. Wszyscy członkowie partii, znajdujący się w organizacjach społecznych powinni zawsze bronić partyjnego stanowiska i dawać przykład służenia z poświęceniem Ojczyźnie i narodowi, aby bezpartyjni członkowie organizacji społecznych byli niezłomnie przekonani, że jedynie nasza Partia Pracy konsekwentnie broni ich interesów klasowych, że jedynie Partia Pracy może poprowadzić naród koreański do wolności, szczęścia i rozkwitu narodowego i że właśnie członkowie Partii Pracy są ich prawdziwymi przyjaciółmi.

Jedno z najbardziej zgubnych następstw długoletniego kolonialnego panowania japońskiego imperializmu polega na tym, że nie mamy przygotowanych kadr narodowych. Nasza partia wstępując na drogę budownictwa Ojczyzny, odczuwała ostry niedobór kadr we wszystkich dziedzinach polityki, ekonomiki i kultury i to stanowi poważną trudność w naszym postępującym naprzód ruchu.

Dlatego nasza partia, z jednej strony, rozwinęła pracę w zakresie wysuwania nowych kadr spośród narodu, wychowywania ich i kształcenia poprzez pracę praktyczną, a z drugiej — zaczęła przygotowywać kadry dla organów partyjnych i państwowych w stacjonarnych zakładach naukowych. W okresie sprawozdawczym wyszkoliliśmy przeszło cztery tysiące kadr partyjnych w szkole

centralnej i w wojewódzkich szkołach partyjnych oraz dokształcaliśmy liczne kadry poprzez system różnorodnych kursów krótkookresowych.

Przygotowanie, prawidłowy dobór i rozmieszczenie kadr — to zagadnienie mające decydujące znaczenie we wszystkich sprawach, tym bardziej w naszych warunkach, kiedy brakuje kadr, a ich skład jest złożony.

Jedną z ważnych zasad polityki naszej partii w kwestii kadr polega na tym, aby wysuwać nowe kadry pochodzące z narodu i służące narodowi, nieustannie wychowywać i kształcić je oraz równocześnie przeobrażać stare kadry, pochodzące z klas panujących i służące klasom panującym, aby służyły one Ojczyźnie i narodowi.

Dobierać i rozmieszczać kadry — to nie znaczy awansować kadry i urządzać dla nich gabinety, z których wydawałyby wszelkie rozporządzenia bądź przesuwać je bez potrzeby i ciągnąć bez końca wielu ludzi z jednego miejsca na drugie. Prawidłowy dobór i rozmieszczenie kadr — to znaczy, jak mówił towarzysz Stalin, strzec i cenić kadry jak najważniejszy skarb partii i państwa, gruntownie poznawać je, dokładnie poznawać ich poziom polityczny i zdolności praktyczne, ich pozytywne strony i braki, dokładać cierpliwych wysiłków do tego, aby wychowywać kadry, kształcić je w pracy praktycznej i podnosić ich poziom świadomości ideologicznej i kwalifikacji praktycznych; w porę i śmiało wysuwać rosnące nowe młode kadry, przy rozmieszczaniu kadr powierzać im odpowiednie stanowiska, aby mogły maksymalnie wykazać swoje zdolności i umiejętności.

Jednakże w dziedzinie wcielania w życie polityki partii w kwestii kadr mamy wciąż jeszcze wiele niedomagań. Słabo prowadzona jest praca z kadrami, zwłaszcza praca w zakresie włączania, wychowywania i przeobrażania starych kadr oraz występuje nadmierne niezdecydowanie przy wysuwaniu młodych kadr, doboru kadr dokonuje się nie według ich wierności dla partii, Ojczyzny, narodu i zdolności praktycznej, lecz według osobistych powiązań bądź przyjacielskich stosunków a w najgorszym przypadku nawet według powiązań frakcyjnych i w ten sposób istnieje niemało poważnych niedociągnięć. Tego rodzaju odchylenia, naruszające partyjne zasady pracy z kadrami, w ostatecznym wyniku doprowadzają do tego, że elementom obcym umożliwi się

przeniknięcie do organów państwowych, że nielojalne i niezdolne jednostki, zajmując ważne stanowiska, będą sabotować sprawy państwowe i osłabiać pracę.

Dlatego organizacje partyjne wszystkich szczebli nie powinny tolerować nawet najmniejszego zjawiska, doboru kadr i ich rozmieszczania bez partyjnej pryncypialności i czujności politycznej oraz powinny rozwinąć bezkompromisową walkę z tego rodzaju postępowaniem. Organizacje partyjne powinny zwracać pierwszorzędą uwagę na prawidłowe urzeczywistnianie polityki partii w kwestii kadr a tym samym znajdować i śmiało wysuwać najlepsze nowe kadry spośród klasy robotniczej i ludu pracującego, cierpliwie uczyć i hartować pod względem politycznym niedoświadczone młode kadry w toku pracy praktycznej, pomyślnie zapewniać przeobrażanie starych kadr w duchu przodującej ideologii nowego społeczeństwa. Aby konsekwentnie wcielać w życie politykę partii w kwestii kadr, trzeba jeszcze bardziej doskonalić prace wydziałów kadr partii i uzupełnić je przez sprawdzone w pracy zdolne nowe kadry.

3. Propagandowa i ideowo-wychowawcza praca partii

Po zjednoczeniu partii nasza partia stała się masową partią polityczną a jej szeregi zaczęły szybko rosnąć i w tych warunkach jeszcze bardziej aktualna stała się konieczność szerokiego rozwijania pracy propagandowej partii i wzmożenia pracy wychowawczej mającej na celu uzbrojenie członków partii i kadr w ideologię marksistowsko-leninowską.

Partyjna praca propagandowa i marksistowsko-leninowska praca wychowawcza stanowią mocny oręż organizacyjnego umocnienia naszej partii i zespolenia jej jedną ideą i wolą. Jeśli nawet zachowamy czystość szeregów partii, ustanowimy organizacyjną zasadę partii i prawidłowo rozmieścimy kadry, ale źle będzie prowadzona praca propagandowa i ideologiczna partii, wówczas nieuchronnie powstaną błędy i odchylenia, linia i polityka partii nie będą prawidłowo wcielane w życie. Kiedy słabnie praca propagandowa i ideologiczna partii, wówczas kadry i członkowie partii tracą wiarę w słuszność naszej sprawy i zwycięstwo, i nie mając własnego jasnego przekonania politycznego, ślepo wykonują dyrektywy wyższych instancji. Jasne jest, że w takich warunkach nie można oczekiwać

twórczej inicjatywy kadr i świadomej aktywności członków partii i praca partyjna nie będzie postępować energicznie naprzód. I odwrotnie, kiedy dobrze prowadzona jest partyjna praca propagandowa i marksistowsko-leninowska praca ideowo-wychowawcza, wówczas niezawodnie dokonuje się przełom w pracy partyjnej i zwycięsko posuwa się naprzód wielkie dzieło budownictwa Ojczyzny.

Dlatego nasza partia od czasu zjednoczenia partii po dzień dzisiejszy nieustannie poświęcała największą uwagę doskonaleniu i wzmaganiu pracy propagandowej i ideologicznej partii oraz osiągnęła już wielkie sukcesy.

Obecnie nasza partia rozporządza prasą partyjną, niemałymi środkami propagandy i szeroką siecią szkolenia partyjnego. Po zjednoczeniu partii Komitet Centralny partii wydał podręczniki dla szkolenia partyjnego, materiały propagandowe i dużą ilość literatury marksistowsko-leninowskiej, a także wydał krótki zarys historii Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego w przekładzie na nasz język. W okresie tym tylko Wydział Propagandy i Agitacji Komitetu Centralnego partii wydał około trzy miliony egzemplarzy książek. Nasza partia ma organ centralny „Nodon Sinmun” i czasopismo teoretyczne „Kyllodza” a w każdym województwie istnieje organ KW partii.

Jednakże również w dziedzinie pracy propagandowej i wychowawczej partii mamy wiele niedociągnięć. Niektóre organizacje partyjne prowadzą tę pracę bardzo formalnie, nie poświęcają należytej uwagi propagowaniu polityki partii i podnoszeniu poziomu ideologicznego i teoretycznego członków partii.

Lektorzy wojewódzkich komitetów partyjnych prowadzą zajęcia na temat bieżącej sytuacji politycznej i zajęcia teoretyczne z marksizmu-leninizmu bez dostatecznego przygotowania i nie na wysokim poziomie, często mobilizuje się ich do prac ubocznych zamiast prowadzić partyjną pracę propagandową. Zgodnie z uchwałami Komitetu Centralnego partii we wszystkich wojewódzkich, miejskich i powiatowych komitetach partyjnych utworzono biblioteki partyjne, jednakże nie są one należycie wykorzystywane dla pracy propagandowej i wychowawczej partii i w większości wypadków bywają zamknięte. Tego rodzaju fakty, mówią o tym, że kierowniczy pracownicy partyjni tylko w słowach głoszą konieczność wyjaśniania polityki partii członkom partii i masom i uzbrajania ich

w ideologię marksizmu-leninizmu, a w rzeczywistości nie skupiają sił na tej pracy, co przeszkadza rozwojowi pracy ideologicznej naszej partii.

Dlatego jak najszybsze polepszenie i wzmożenie pracy propagandowej i ideowo-wychowawczej partii stanowi pilne zadanie, stojące przed organizacjami partyjnymi wszystkich szczebli.

Powinniśmy znacznie polepszyć poziom organu partyjnego i prasy partyjnej, polepszyć wykorzystanie wszystkich środków propagandy i pracę sieci szkolenia partyjnego oraz tym samym wzmocnić propagandę stanowiska i polityki naszej partii wśród mas ludowych i pracę w zakresie uzbrojenia kadr i wszystkich członków partii w ideologię niezwycięzonego marksizmu-leninizmu. Jednocześnie należy podnosić poziom pracy takich stacjonarnych instytucji szkolenia partyjnego jak szkoła centralna i wojewódzkie szkoły partyjne, zwiększyć w nich czasokres nauki, aby szkolić więcej dobrych kadr partyjnych, przygotowanych pod względem politycznym i ideologicznym. Trzeba także podnosić rolę sekcji odczytów oraz lektorów wojewódzkich, miejskich i powiatowych komitetów partyjnych, stworzyć warunki dla podnoszenia poziomu teoretycznego lektorów i wzmocnić pracę bibliotek partyjnych.

Powinniśmy zawsze pamiętać dobrze o tym, że tam, gdzie słabo prowadzona jest praca ideologiczna, nieuchronnie podnosi głowę obca naszej partii i ludowi pracującemu ideologia burżuazyjna; powinniśmy we wszystkich dziedzinach prowadzić wzmożoną walkę ideologiczną przeciwko przenikaniu wszelkiego rodzaju idei reakcyjnych. Należy poddawać surowej krytyce partyjnej tendencje do lekceważenia pracy propagandowej i ideologicznej partii i uchylania się od studiowania teorii marksistowsko-leninowskiej.

Jedno z najważniejszych zagadnień w pracy ideologicznej partii polega na tym, aby prawidłowo wyjaśniać klasie robotniczej i ludowi pracującemu sytuację i stosunki społeczno-klasowe w naszym kraju w przeszłości i obecnie, pobudzać w nich świadomość klasową i podnosić ich czujność polityczną w stosunku do wrogów klasowych.

A zatem, jakie klasy i jakie warstwy występują obecnie przeciwko polityce naszej partii?

Są to, po pierwsze, elementy projapońskie i proamerykańskie i zdrajcy narodu, przekupieni za dolary amerykańskiego imperializmu. Nasza partia bowiem konsekwentnie demaskuje ich ciemne cele polityczne i ich antynarodową istotę, walczy o pokrzyżowanie ich zamiarów sprzedania Ojczyzny i narodu.

Po drugie, przeciwko polityce naszej partii występują reakcyjni obszarnicy, garstka złośliwych przedsiębiorców i spekulanci. Nasza partia skonfiskowała bowiem ziemię obszarnikom, przeprowadziła demokratyczne przeobrażenia, rozwija ekonomikę narodową i tym samym pozbawiła złośliwych przedsiębiorców i spekulantów podstawy dla wyzyskiwania narodu i osiągania wielkich zysków.

Po trzecie, występują przeciwko nam niektórzy złośliwi prezbiterzy i pastorzy, przekupieni przez amerykańskich imperialistów. Proklamowaliśmy wolność wyznania i zezwalamy na działalność religijną. Dlaczego więc występują oni przeciwko nam? A to dlatego, że w wyniku przeprowadzenia przez naszą partię demokratycznych przeobrażeń i szybkiego podniesienia poziomu świadomości politycznej i ideologicznej oraz poziomu kulturalnego narodu, złośliwym prezbiterom i pa storom coraz trudniej jest oszukiwać masy ludowe pod szyldem religii.

Nie powinniśmy zapominać ani na chwilą, że im większe są nasze zwycięstwa, tym większy staje się gniew każdej sprzedajnej kliky reakcyjnej.

Aby udaremnić wszelkie wściekłe zamiary reakcjonistów i zapewnić zwycięstwo w zaciętej walce klasowej, należy wszechstronnie umacniać partyjną pracę propagandową i ideowo-wychowawczą, silnie uzbrajać całą partię w ideologię marksistowsko-leninowską oraz wysoko podnieść świadomość klasową i świadomą aktywność mas ludowych. Towarzysze!

Taka jest w zasadzie droga, przebyta przez naszą partię w ciągu minionego półtora roku.

Mieliśmy zarówno zwycięstwa i sukcesy, jak i niedociągnięcia i błędy. Komitet Centralny partii w porę ujawnił i usunął niedociągnięcia występujące w naszych organizacjach partyjnych i błędy popełnione przez niektórych kierowniczych pra-

owników partyjnych, w każdym okresie wysuwał prawidłową politykę i prawidłowy kurs walki, zapewniał konsekwentne ich urzeczywistnienie.

W rezultacie, w okresie sprawozdawczym nasza partia zyskała wielkie zasługi wobec Ojczyzny i narodu.

Nasza partia, uwzględniając ukształtowaną w Ojczyźnie złożoną sytuację, umacniała w Korei północnej władzę ludową, utrzymywała zwycięstwa przeobrażeń demokratycznych, przyspieszała odbudowę i rozwój ekonomiki narodowej i tym samym przekształciła Koreę północną w stalową ostoję dla zjednoczenia, niepodległości i demokratycznego rozwoju Ojczyzny. Stanowi to wielkie zwycięstwo, odniesione po wyzwoleniu przez naszą partię i siły demokratyczne Korei oraz największy cios w amerykański imperializm, zamierzający znowu kolonizować Koreę.

Ogromne sukcesy, osiągnięte przez nas w okresie sprawozdawczym, napełniają naszą partię i nasz naród mocną wiarą w zwycięstwo i wiarą w siebie. Droga przebyta przez naszą partię dowodzi jasno, że nie ma niczego niewykonalnego, kiedy podejmowała ona decyzję wykonania czegoś i że nie było takich trudności, których nie byłoby można pokonać wspólnymi siłami partii i narodu. Dlatego teraz członkowie naszej partii i cały naród nabrali niezłomnego przekonania, że można w pełni odeprzeć każdego wroga, czyniącego zamach na wolność i niepodległość Ojczyzny, pokonać wszelkie trudności, przeszkadzające naszemu postępowaniu naprzód i osiągnąć zwycięstwo.

Droga przebyta przez naszą partię i rzeczywistość północnokoreańska całkowicie obalają oszczerstwa imperialistów, twierdzących, że „naród koreański — to niższy naród i dlatego nie może zarządzać państwem, że naród koreański nie może mieć silnej partii politycznej”. Obecnie mamy prawo być dumni z tego, że naród koreański, znajdując się w szeregach przodujących narodów całego świata, wspaniale zarządza swoim krajem i ma wielką partię polityczną, która może decydować losach Ojczyzny i narodu.

Tak więc nasza partia i naród odniosły ogromne zwycięstwa. Ale nie zdołaliśmy jeszcze utworzyć zjednoczonej demokratycznej republiki ludowej, co stanowi najgłębsze pragnienie całego narodu koreańskiego. Amerykańscy imperialiści prowadzą politykę agresji, zmierzającą do rozbicia naszej Ojczyzny i narodu oraz

kolonizacji Korei, prowadzą nikczemne knowania przeciwko naszej partii i narodowi koreańskiemu. Jednakże nasza partia i nasz naród nigdy nie wybaczą nikczemnych zamiarów wrogom.

Obecnie Ojczyzna i naród powierzają naszej partii wielką misję historyczną. Nasza partia, wraz z siłami demokratycznymi całej Korei, wspólnie z całym narodem koreańskim rozwijając nieugiętą walkę, niezawodnie osiągnie pełną suwerenną niepodległość Ojczyzny i poprowadzi Ojczyznę i nasz naród do zwycięstwa i szczęścia.

W imieniu Komitetu Centralnego naszej partii zwracam się do wszystkich organizacji partyjnych i członków partii z wezwaniem do jeszcze większego umocnienia partii pod względem organizacyjnym i ideologicznym, aby jeszcze bardziej utrwalać i rozwijać wspaniałe zwycięstwa, odniesione przez naszą partię w okresie półtora roku od swojego powstania, aby zapewnić wolność i niepodległość Ojczyzny oraz honor naszego narodu.

W imieniu Komitetu Centralnego naszej partii zwracam się do wszystkich organizacji partyjnych i członków partii z wezwaniem do umacniania jak nigdy dotąd Demokratycznego Frontu Jedności Narodu, utrzymywania mobilizacyjnej i napiętej gotowości, energicznej mobilizacji całej partii i całego narodu do budownictwa bogatej i potężnej Ojczyzny, do walki przekroczenia planu gospodarki narodowej na 1948 rok.

W imieniu Komitetu Centralnego naszej partii zwracam się do wszystkich organizacji partyjnych i członków partii z wezwaniem, aby w świetle cennego doświadczenia i nauk, uzyskanych w walce w minionym okresie, utrzymywać na wysokim poziomie czujność rewolucyjną w stosunku do knowań wroga, silnie zespalać szerokie masy ludowe wokół naszej partii i władzy ludowej, mobilizować siły całej partii i całego narodu do walki o zjednoczenie Ojczyzny i do ogólnonarodowej walki przeciwko polityce amerykańskich imperialistów, zmierzającej do rozbicia naszego narodu.

Pozwólcie mi w imieniu Komitetu Centralnego naszej partii zjazdu partii przekazać gorące pozdrowienia i wyrazić bohaterską solidarność z Partią Pracy Korei Południowej, bohaterskimi rodakami w Korei południowej, rozwijającymi zaciętą krwawą walkę z reakcją w imię Ojczyzny i narodu.